

POCHOD KRÁĽOV

SÁGA ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ – KNIHA DRUHÁ

MORGAN RICE

Morgan Rice

Pochod Kráľov

Серия «Čarodejníkov Prsteň», книга 2

Аннотация

ČARODEJNÍKOV PRSTENĚ má všetky rysy potrebné pre jasný úspech: hlavný aj vedľajšie príbehy, záhadnú atmosféru, statočných rytierov a rozkvitajúce vzťahy, ktoré zaceľujú rany na zlomených srdciach, a ďalej tiež podvod či zradu. Sľubuje dlhé hodiny zábavy a určite uspokojí všetky vekové kategórie. Dielo nájde svoje miesto v knižniciach u všetkých priaznivcov fantasy literatúry. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

POCHOD KRÁĽOV nás posúva na Thorovej ceste k dospelosti o krok ďalej. Thor si začína uvedomovať kým v skutočnosti je, aké sily sa v ňom skrývajú a pomaly sa stáva skutočným bojovníkom. Potom, čo utečie z väzenskej kobky, sa Thor z hrôzou dozvedá o ďalšom pokuse o vraždu kráľa MacGila. Keď potom MacGil zomrie, kráľovstvo sa prepadne do zmätku. V prostredí, kde sa každý snaží vyškríabať na uvoľnený trón, je Kráľov Dvor dejiskom mnohých rodinných drám, mocenských machinácií, ambícií a žiarlivosti, násilia aj zrady. Nástupca musí byť vybraný z kráľových potomkov a legendárny Meč Osudu, zdroj všetkej ich moci, dostane svoju šancu byť pozdvihnutý ďalším kandidátom. Všetky plány sa ale zrútiť, keď je odhalená vražedná zbraň a pozornosť všetkých sa upne k hľadaniu vraha. V rovnakom čase musí rod MacGilovcov čeliť novej

hrozbe zo strany rodu McCloudovcov, ktorí vyrazia do útoku vo vnútri Prsteňa. Thor sa snaží získať späť Gwendolyninu lásku, ale nemá času nazvyš, pretože sa musí so svojimi druhmi z Légie vychystať na Stovku - sto dní trvajúcu vyčerpávajúcu výpravu, ktorou musia prejsť všetci jej členovia. Légia sa vydá cez Kaňon, mimo ochranu Prsteňa do Divočiny, a potom cez Tartuviánske more na Hmlistý ostrov, o ktorom sa hovorí, že ho stráži drak. Bude to ich skúška naozajstných bojovníkov. Vrátia sa späť? Vydrží Prsteň, keď budú preč? A zistí Thor konečne, aké je tajomstvo jeho osudu? **POCHOD KRÁĽOV** je epický príbeh o priateľstve a láske, rivalite a spoluprácu, o rytieroch a drakoch, intrigách a politických machináciách, o dospievaní, o zlomených srdciach, o podvoche, ambíciách a zrade. To všetko je zasadené do dôkladne premysleného fiktívneho fantasy sveta. Je to príbeh o cti a odvahe, o osude a predurčení, a tiež o mágii. Je to fantasy, ktorá nás privedie do sveta, na ktorý už potom nikdy nezabudneme, a ktorá osloví čitateľa oboch pohlaví a každého veku. Knihy #3 - #17 v sérii sú tiež dostupné!

Содержание

KAPITOLA PRVÁ	14
KAPITOLA DRUHÁ	22
KAPITOLA TRETIA	32
KAPITOLA ŠTVRTÁ	40
KAPITOLA PIATA	50
KAPITOLA ŠIESTA	60
Конец ознакомительного фрагмента.	69

POCHOD KRÁĽOV

(SÁGA ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ – KNIHA DRUHÁ)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epickej fantasy ságy ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ, ktorá obsahuje 17 kníh, a ktorá je podľa USA Today bestsellerom číslo 1; Série UPÍRIE ŽURNÁLY, obsahujúcej zatiaľ 9 kníh, USA Today bestseller číslo 1; Série TRILÓGIA PREŽITIA, USA Today bestseller číslo 1, postapokalyptického thrilleru skladajúceho sa zatiaľ z dvoch kníh; a tiež novej epickéj fantasy série KRÁĽOVIA A ČARODEJNÍCI. Autorkininy knihy sú dostupné v tlačenej aj audio verzii, a boli preložené do viac ako 25 jazykov.

PREMENENÁ (prvá kniha zo série Upírie žurnály), ARÉNA JEDNA - OTROKÁRI (prvá kniha z Trilógia prežitia), CESTA HRDINU (prvá kniha zo ságy Čarodejníkov prsteň) a VZOSTUP DRAKOV (prvá kniha zo série Kráľovia a čarodejníci), sú všetky dostupné zdarma k stiahnutiu!

Morgan sa rada zaujíma o názory svojich čitateľov, takže sa prosím nezdráhajte navštíviť jej webové stránky www.morganricebooks.com, kde sa môžete pridať do zoznamu kontaktov, získať knihu zadarmo, rovnako ako ďalšie akčné bonusy, stiahnuť si zadarmo aplikácie, mať prehľad o posledných

novinkách, pridať sa na autorkin Facebook či Twitter, a jednoducho byť s Morgan v kontakte!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

"Čítava fantasy, ktorá spriada mysteriózne elementy s intrigami do jedinečného príbehu. Cesta hrdinu je o získavanie odvahy a uvedomení si zmyslu života, ktorý vedie k rastu, dospelosti a dokonalostiPre všetkých, ktorí hľadajú napínavé fantasy dobrodružstvo, hrdinu a akčne poňatý sled udalostí, ktorý ženie Thora po ceste, na ktorej sa z malého detského snílka postupne stáva mladým mužom, ktorý neohrozene čelí nebezpečenstvu, aj keď sú vyhliadky na prežitie biedneA to je len začiatok epickej ságy pre mladých čitateľov. "

--Midwest Book Review (D. Donovan, kritik)

"ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ má všetky rysy potrebné pre jasný úspech: hlavný aj vedľajšie príbehy, záhadnú atmosféru, statočných rytierov a rozkvitajúce vzťahy, ktoré zacelujú rany na zlomených srdciach, a ďalej tiež podvod či zradu. Sľubuje dlhé hodiny zábavy a určite uspokojí všetky vekové kategórie. Dielo nájde svoje miesto v knižniciach u všetkých priaznivcov fantasy literatúry. "

-Books and MovieReviews,Roberto Mattos

"Zábavná epická fantasy od Riceovej (ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ) nesie všetky klasické črty žánru - silný príbeh, ktorý

je silne inšpirovaný stredovekým Škótskom a jeho históriou, a tiež dobrý zmysel pre popis dvorných intríg."

-Kirkus Reviews

"Zbožňujem spôsob akým Riceová vytvorila postavu Thora a sveta, ktorý ho obklopuje. Krajina aj bytosti, ktoré ju obývajú, sú veľmi vydarene popísané ... Príbeh je pútavý. Krátky, ale sladkýPočet vedľajších postáv je citlivo nastavený tak, že čitateľ sa nemôže v rozprávaní "stratiť". Nechýba dobrodružstvo, ani momenty plné hrôzy, ktorá však neprekračuje hranice žánru. Kniha je výborná najmä pre mladého čitateľa ... je v nej začiatok niečoho pozoruhodného ... "

--SanFrancisco Book Review

"V tejto akcii nabitej prvej knihe epickej fantasy série Čarodejníkov Prsteň (ktorá má momentálne už 14 zväzkov), Riceová predstavuje čitateľom štrnásťročného Thorgrina "Thora" McLeod, ktorého sen je stať sa vojakom Strieborných, elitnej jednotky rytierov, ktorá slúži kráľoviVyprávačský štýl Riceovej je bohatý a príbeh pútavý. "

--PublishersWeekly

"CESTA HRDINU jsa číta jednoducho a rýchlo.. Konce jednotlivých kapitol vás doslova nútia zistiť, čo sa stane v tej ďalšej a preto je knihu ťažko odložiť. V knihe nájdeme niekoľko málo preklepov, pričom niektoré mená sú zamenené, avšak ani

jedno nekazí celkový dojem z príbehu. Na konci knihy som mal pocit, že musím mať okamžite v rukách ďalšiu časť a nakoniec to bolo presne to, čo som tiež urobil. Všetkých deväť dielov Čarodejníkovho Prsteňa možno v súčasnosti zakúpiť v Kindle store, pričom Cesta hrdinu je na stiahnutie zadarmo! Ak sa obzeráte po rýchlom a zábavnom čítaní na dovolenku, táto kniha dokonale splní vaše prania. "

--FantasyOnline.net

Knihy od Morgan Rice

KRÁĽOVIA A ČARODEJNÍCI
VZOSTUP DRAKOV (Kniha č.1)

ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ
CESTA HRDINU (Kniha č.1)
POCHOD KRÁĽOV (Kniha č.2)
OSUD DRAKA (Kniha č.3)
POKRIK CTI (Kniha č.4)
SLÁVNA PRÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBRAD MEČOV (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBO KÚZEL (Kniha č.9)
MORE ŠTÍTOV (Kniha č.10)
PANOVANIE OCELE (Kniha č.11)
KRAJINA OHŇA (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁĽOVIEŇ (Kniha č.13)
BRATSKÁ PRÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELŇÍKOV (Kniha č.15)
SÚBOJ RYTIEROV (Kniha č.16)
DAR BITKY (Kniha č.17)

TRILÓGIA PREŽITIA

ARÉNA JEDNA: OTROKÁRI (Kniha č.1)
ARÉNA DVA (Kniha č.2)

UPÍRI ŽURNÁL

PREMENENÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRADENÁ (Kniha č.3)
PREDURČENÁ (Kniha č.4)
ŽIADANÁ (Kniha č.5)
ZASNÚBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÚBENÁ (Kniha č.7)
NÁJDENÁ (Kniha č.8)
VZKRIESENÁ (Kniha č.9)
TÚŽIACA (Kniha č.10)
PEKLIATA (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

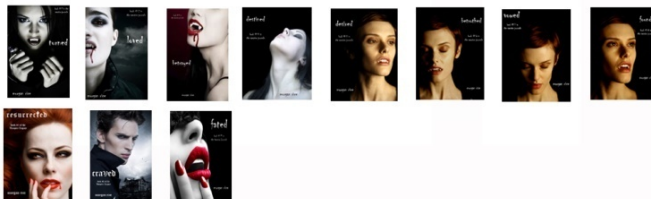
THE SORCERER'S RING

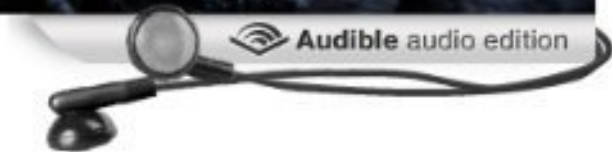

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Vypočujte si ságu ČARODEJNÍKOV PRSTEŇ vo formáte audio knihy!

Copyright © 2013 Morgan Rice

Všetky práva vyhradené. S výnimkou povolenia podľa US Copyright Act 1976, žiadna z častí tejto publikácie nesmie byť,

bez predchádzajúceho povolenia autora, za žiadnych okolností reprodukovaná, distribuovaná alebo prevádzaná do akýchkoľvek iných formátov, ani uchovávaná v zdieľanej databáze.

Tento ebook je licencovaný výlučne pre Vaše osobné využitie. Tento ebook nesmie byť ďalej predávaný alebo darovaný ostatným ľuďom. Ak chcete knihu zdieľať s ďalšou osobou, zakúpte si prosím ďalšie kópie. Ak čítate túto knihu, ale nezakúpili ste si ju, alebo nebola zakúpená iba pre Vaše použitie, vráťte ju prosím a kúpte si svoju vlastnú kópiu. Ďakujeme, že rešpektujete usilovnú prácu, ktorú autorka na vznik tohto titulu musela vynaložiť.

Obsah tejto knihy je fiktívny. Mená, osobnostné charakteristiky, organizácie, miesta, udalosti a konflikty sú bezo zvyšku produktom autorkinej predstavivosti, alebo je ich použitie fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, či už živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Jacket image Copyright Bilibin Maksym, v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVÁ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TRETIA](#)

[KAPITOLA ŠTVRTÁ](#)

KAPITOLA PIATA

KAPITOLA ŠIESTA

KAPITOLA SIEDMA

KAPITOLA ÔSMA

KAPITOLA DEVIATA

KAPITOLA DESIATA

KAPITOLA JEDENÁSTA

KAPITOLA DVANÁSTA

KAPITOLA TRINÁSTA

KAPITOLA ŠTRNÁSTA

KAPITOLA PÄTNÁSTA

KAPITOLA ŠESTNÁSTA

KAPITOLA SEDEMŇASTA

KAPITOLA OSEMŇASTA

KAPITOLA DEVÄTNÁSTA

KAPITOLA DVADSIATA

KAPITOLA DVADSIATA PRVÁ

KAPITOLA DVADSIATA DRUHÁ

“Je to, čo vidím pred sebou, snad' dýka?

A rúčkou ku mne? Pod' bližšie, nech ťa zovriem.

Nie, nemám ťa. A predsa ťa vidím stále.”

—William Shakespeare, Macbeth

(preklad Martin Hliský, 2002)

KAPITOLA PRVÁ

Kráľ MacGil sa dotackal do svojej komnaty. Na hodoch, ktoré sa onoho večera odohrali, toho vypil až príliš veľa, a teraz sa s ním točil celý svet dokola a hlava pulzovala bolesťou. Akási žena, ktorú nepoznal, sa ho držala za rameno a napoly rozhalená ho so smiechom viedla k jeho posteli. Dvaja sluhovia sa potichúčky vytratili na chodbu a nehlučne za sebou zavreli dvere.

MacGil nevedel, kde sa teraz nachádza jeho kráľovná a popravde ho to celý večer ani veľmi nezaujímalo. Málokedy už teraz zostávali cez noc v jednej spálni. Oveľa častejšie sa kráľovná vytratila do svojich vlastných komnát, obzvlášť v dňoch, keď sa konali hostiny či iné oslavy, a jedlo a pitie sa preťahovalo dlho do noci. Kráľovná dobre vedela o drobných prehreškoch svojho manžela, ale zdalo sa, že ju to ani príliš neťaží. Koniec koncov, bol to kráľ a MacGiloví králi boli vždy známi svojou náruživosťou.

Keď ale zamierili k posteli, miestnosť sa s MacGilom zatočila tak silno, že od seba ženu z ničoho nič znechutene odstrčil. Zrazu nemal na tieto veci ani pomyslenie.

"Nechaj ma!" Rozkázal a ukázal jej, aby odišla.

Neviestka zostala chvíľu zaskočene stáť, keď tu do miestnosti znovu vstúpili sluhovia, každý ju uchopil za jednu ruku a odvádzali ju preč. Snažila sa protestovať, ale jej hlas čoskoro zanikol za znovu zatvorenými dverami.

MacGil sa posadil na roh svojej postele a zložil si hlavu do dlaní. Jemnou masážou spánkov sa snažil vyhnať z hlavy tú hroznú alkoholickú bolesť. Bolo nezvyčajné, že ho rozbolela hlava už takto skoro, ešte predtým, ako mohla vôbec nastúpiť skutočná opilosť. Ten večer bol ale celý zvláštny. A zmenil sa tak náhle. Hody prebiehali výborne, doprial si skvelého jedla a zapíjal ho silným vínom, lenže potom sa objavil ten chlapec, Thor, a všetko pokazil. Najskôr obťažoval s tým svojim bláznivým snom a potom mal tú drzosť, aby mu vyrazil pohár z rúk.

Potom sa na scéne objavil ten pes, aby sa vzápätí zrútil k zemi mŕtvy. Od toho momentu bol MacGil ako vymenený. Zasiahlo ho to ako rana bojovým kladivom: niekto sa ho pokúsil otráviť. Spáchať naňho atentát. Bolo ťažké si to pripustiť. Niekto sa musel prešmyknúť cez jeho strážu aj ochutnávača. Od smrti ho delilo len niekoľko málo okamihov a to uvedomenie s ním otriaslo viac, než by bol čakal.

Spomenul si, že nechal Thora uvrhnúť do väzenia a znova premýšľal, či to bol vážne dobrý nápad. Ten chlapec by, na jednej strane, nemohol tušiť, že je v pohári jed, keby v tom sám nemal prsty, keby v tom nebol nejakým spôsobom zapletený. Na druhej strane ale vedel, že Thor má isté zvláštne schopnosti - vlastne veľmi zvláštne - a možno predsa len mohol hovoriť pravdu. Možno celú scénu skutočne predtým videl vo svojom sne. Možno, že Thor v skutočnosti zachránil MacGilovi život a ten potom poslal do väzenia toho jediného, kto mu bol skutočne

oddaný.

MacGilova hlava sa roztepala novou bolesťou. Sedel, trel si dlaňami svoje zvrásnené čelo a snažil sa celému problému prísť na kĺb. Lenže toho už vypil príliš veľa, aby teraz dokázal jasne premýšľať, jeho myšlienky rýchlo prekrývali jedna druhú. Teraz sa nedokázal sústrediť na riešenie žiadneho problému. Navyše bola horúca letná noc, jeho telo bolo rozohriate z nadmiery jedla a pitia. Cítil, že sa silne potí.

Pretiahol cez hlavu kráľovský kabátec a zahodil ho na zem. Nasledovala tunika, až nakoniec vyzliekol všetko až na spodnú bielizeň. Vytrel si kvapky potu z obočia a potom aj z fúzov. Ohol sa, jednu po druhej strhal z nôh svoje veľké ťažké topánky a postavil ich ku krbu. Potom s úľavou zahýbal prstami na nohách, ku ktorým sa konečne dostalo trocha čerstvého, chladivého vzduchu. Nejakú chvíľu len tak sedel, zhlboka dýchal a snažil sa znovu nadobudnúť stratenú rovnováhu. Jeho brucho bolo po hodoch väčšie ako zvyčajne a kráľ cítil, ako ho ťaží. Položil sa na chrbát do postele a hlavu si oprel o vankúš. Potom s úľavou vydýchol a sledoval strop skrz nebesá svojej postele a prial si, aby sa celá miestnosť prestala točiť.

Kto sa ma pokúša zabiť? Premýšľal znova. Thora mal rád, ako by to bol jeho vlastný syn a niečo mu hovorilo, že by niečo také určite neurobil. Prečo tiež. Premýšľal kto iný by za tým mohol byť, aký motív ho k tomu mohol viesť, a predovšetkým, či sa o to pokúsi znova. Je teraz v bezpečí? Alebo boli Argonove predpovede správne?

MacGil cítil, ako jeho viečka oťažievajú. Napriek tomu sa zdalo, že je riešenie na dosah, keby tak len mal aspoň o trochu čistejšiu hlavu, určite by na to nakoniec prišiel. Bude ale musieť počkať do druhého dňa, hneď z rána potom zvolať svojich radcov a začať s vyšetrovaním. Namiesto otázky - kto ho chcel mať mŕtveho, sa omnoho viac ponúkala iná - kto ho nechcel mať mŕtveho. Dvor bol doslova nabitý ľuďmi, ktorí si robili maškrty na trón. Ambiciózni generáli, prefíkaní radcovia, šľachta lačná po stále vyššej moci, špióni, starí súper, vrahovia najatí McCloudom alebo dokonca možno aj z Divočiny. A dosť možné, že to bol aj niekto bližší.

MacGilove oči sa začínali zatvárať prichádzajúcim spánkom, ale vzápätí niečo upútalo znova jeho pozornosť. Všimol si pohyb a keď sa rozhladol, zistil, že jeho sluhovia nie sú na svojich miestach. Zmätene zažmurkal. Jeho sluhovia ho nikdy neopúšťali. V skutočnosti si už ani nepamätal, kedy naposledy bol v tejto miestnosti úplne osamote. Nepamätal si, že by ich bol poslal preč. Mali sa vrátiť hneď ako odvedli tú babu. Ešte zvláštnejší bol fakt, že dvere do komnaty boli široko otvorené.

V tom MacGil počul akýsi zvuk na druhej strane miestnosti a bleskurýchlo sa k nemu otočil. Uvidel tam vysokého muža, od hlavy až po päty oblečeného v čiernom a s kapucňou prehodenou cez hlavu, ktorý sa krčil v tieni pri stene a teraz z neho práve vystúpil do svetla pochodne. MacGil niekoľkokrát vzrušene zažmurkal v snahe presvedčiť sa, že to, čo vidí, nie je iba opilecký prelud. Najskôr si myslel, že je to len tieň, ktorý vytvorila

mihotajúca sa žiara pochodne.

O sekundu neskôr bola ale postava o niekoľko krokov bližšie a začínala sa k posteli približovať s narastajúcou rýchlosťou. MacGil sa pokúsil v matnom svetle fakiel znovu nadobudnúť vlády nad svojimi zmyslami, inštinktívne sa posadil a podľa zvyku starého bojovníka, ktorým bol, jeho ruka okamžite zišla k pásu, kde chcela nájsť meč alebo aspoň dýku. Lenže kráľ bol vyzlečený a nemal pri sebe žiadne zbrane. Neozbrojený tak sedel na svojej posteli.

Postava sa teraz pohybovala rýchlo, ako had blížiaci sa za noci k vyhliadnutej obeti. Keď bola dostatočne blízko, posadil sa MacGil ešte viac vzpriamene a pozrel sa mužovi do tváre. Miestnosť sa s ním ešte stále točila a jeho opitnosť mu zamedzovala, aby dokázal rýchlo uvažovať, ale na kratučký okamih by prisahal, že pod kapucňou zazrel tvár svojho syna.

Gareth?

MacGilovo srdce zaliala náhla panika, keď horúčkovito premýšľal, čo by tu princ mohol chcieť takto v noci a neohlásený.

"Syn môj?" vykrikol kráľ.

Na to MacGil pozrel mužovi do očí a uvidel v nich všetko, čo potreboval vedieť. Okamžite sa začal hrabať von z postele.

Lenže postava sa pohybovala príliš rýchlo. Ako šípka sa vrhla do akcie a než mohol MacGil čo i len zdvihnúť ruku na obranu, vzduch preťala čepeľ odražajúca svetlo fakiel, kovovým zasvišťaním prerezala ticho a zabodla sa kráľovi do hrude.

MacGil vykrikol plný úzkosti a sám bol prekvapený zvukom

vlastného hlasu. Slýchal také výkriky už mnohokrát predtým. Vždy, keď bol niektorý z jeho bojovníkov smrteľne zranený.

MacGil pocítil chladnú čepeľ, ktorá prenikla medzi jeho rebrami, rozrezala svaly, preliala krv a pokračovala hlbšie a hlbšie so stupňujúcou sa bolesťou, ktorú by si nikdy predtým nedokázal predstaviť, že môže byť tak strašná. Mal pocit, že sa dýka snád' nikdy nezastaví. Ťažko zalapal po dychu. V krku a ústach okamžite pocítil chuť vlastnej krvi. Dýchať bolo náhle nepredstaviteľne ťažké. Donútil sa vzhliadnuť a pozrieť sa do tváre, ukrytej pod kapucňou. To, čo videl, ho prekvapilo: mýlil sa. Nebol to jeho syn. Jeho vrahom bol niekto iný. Niekto, koho ale tiež poznal. Nedokázal si vybaviť o koho sa jedná, ale rozhodne to bol niekto z jeho okolia. Niekto, kto vyzeral ako jeho syn.

Jeho myšlienky zachvátil chaos, keď sa snažil k tej tvári priradiť meno.

Ako nad ním ten muž stál, MacGilovi sa nejakým spôsobom podarilo zdvihnúť ruku a zatlačiť ju proti jeho ramenu, v snahe jeho počínanie zastaviť. Pocítil zabudnutú silu bojovníka, silu, ktorú si odovzdávala jeho kráľovská línia od pradávna. Silu, ktorá ho oprávňovala nazývať sa kráľom, ktorý sa za žiadnu cenu nikdy nehodlal vzdať. Celou silou sa vrahovi vzoprel a jedným býčím odstrčením ho poslal od seba preč.

Ten muž bol krehkejší ako si MacGil myslel. S prekvapeným výkrikom sa zapotácal na stranu. MacGilovi sa podarilo s vypätím všetkých síl vstať, uchopiť rukoväť vražednej zbrane a

vytiahnuť ju z rany.

Potom ju odhodil do vzdialeného rohu miestnosti, kde s kovovým zarinčaním pristala, načo ešte pokračovala kus po podlahe a ústrety protíľahlej stene s krbom.

Muž, ktorému kapucňa spadla z tváre na ramená znovu nadobudol stratenú rovnováhu a vydesene na kráľa zíval. MacGil sa vydal smerom k nemu. Čierny sa otočil a rozbehol sa naprieč miestnosťou. Iba v mieste, kde ležala dýka sa na krátky okamih zastavil, aby ju znovu zdvihol zo zeme a najskôr zastrčil späť do pošvy. Potom utiekol.

MacGil ho chcel prenasledovať, ale útočník bol príliš rýchly. Kráľa náhle zaplavila vlna neznesiteľnej bolesti, ktorá prebodávala jeho hrud'. Cítil, že stráca sily.

Stál osamotený uprostred miestnosti a díval sa na krv, ktorá sa rinula von z jeho tela a kvapkala do jeho dlaní. Padol na kolená.

Zrazu mal pocit, že je jeho telo hrozne studené. Pokúsil sa zavolať o pomoc.

"Stráže," ozval sa malátny hlas.

Potom sa zhlboka nadýchol s vypätím posledných síl dodal svojmu hlasu jeho skoršiu silu. Hlasu, ktorý patril skutočnému kráľovi.

"STRÁŽE!" Zakričal.

Zo vzdialenej chodby počul pomaly sa približujúce kroky. Počul, ako sa niekde v diaľke otvárajú dvere a cítil, že sa k nemu blížia ľudia. Lenže miestnosť sa znova divoko roztočila a tentoraz už to nebolo len kvôli pitiu.

Posledná vec, ktorú uvidel, bola studená kamenná podlaha, ktorá sa závratnou rýchlosťou rútila proti jeho tvári.

KAPITOLA DRUHÁ

Thor uchopil klopadlo ťažkých drevených dverí a potiahol za neho so všetkou silou, ktorú mal. Dvere sa pomaly a s vŕzganím otvorili a odhalili vstup do kráľovskej komnaty. Vstúpil dovnútra a pocítil husiu kožu okamžite potom, čo prekročil prah. Jasne cítil nejakú nečistú silu, ktorá ležala v miestnosti ako chuchvalec hustej hmly.

Postúpil hlbšie do miestnosti a za zvukov praskajúcich pochodní vykročil k telu, ktoré ležalo bezvládne na podlahe. Okamžite vycítil, že sa jedná o kráľa, že ten bol zavraždený - že ho Thor nedokázal dostatočne a včas varovať. Napadlo ho, kde v tej chvíli asi boli strážne alebo ktokoľvek iný, kto by mohol pomôcť.

Thorove kolená sa rozochveli, keď urobil posledných niekoľko krokov k telu, pokľakol, uchopil kráľa za rameno a otočil ho.

MacGil, jeho bývalý kráľ, teraz pred ním ležal s očami široko otvorenými, mŕtvy. V jeho hrudi bola zabodnutá zdobená dýka.

Thor sa rozhladol a všimol si, že obďaleč stojí jeden z kráľových sluhov. Držal veľký, drahokamami ozdobený pohár, ktorý Thor videl predtým na hostine. Pohár bol celý z rýdzeho zlata a bol pokrytý radmi rubínov a zafírov. S pohľadom upretým do Thorových očí sluha pristúpil bližšie a vylial obsah pohára na kráľovu hrud'. Víno sa od kráľa odrážalo do všetkých strán a pokropilo aj Thorovu tvár.

Čoskoro na to Thor počul zahvizdnutie a uvidel svoju sokolicu, Estopheles, ktorá pristála na kráľovej hrudi a olizovala víno z jeho tváre.

Potom Thor počul ďalší zvuk a vedel, že je to Argon. Stál nad ním a strnulo sa pozeral dolu. V jednej ruke držal žiarivú kráľovskú korunu a v tej druhej svoju palicu.

Argon obišiel mŕtveho a posadil korunu pevne na Thorovu hlavu. Tá sa vlastnou váhou pomaly posunula do perfektnnej pozície a nakoniec pohodlne objala Thorove spánky. Chlapec sa na Argona spýtavo pozrel.

"Teraz si kráľom ty," predniesol Argon.

Thor zažmurkal a keď znovu otvoril oči, stáli pred ním všetci členovia Légie aj bratstva Strieborných. Boli tam stovky mužov a chlapcov, ktoré sa nejako vtesnali do tej nepríliš rozmernej komnaty a teraz sa na neho všetci pozerali. A potom, ako jeden muž, pokľakli a poklonili sa tak hlboko, že sa takmer dotýkali tvármi podlahy.

"Náš kráľ," ozval sa zbor hlasov.

Vtom sa Thor prebudil. Vzpriamene sedel, sťažka dýchal a rozhliadal sa okolo seba. Bola tam tma, vlhko a jemu po chvíli došlo, že sedí na kamennej podlahe a chrbtom sa opiera o kamennú stenu. Zažmurkal do temnoty a uvidel železné mreže, za ktorými poblikávala pochodeň. Potom si spomenul. Je predsa vo väzení. Privliekli ho sem po udalostiach na hostine.

Spomenul si aj na toho strážneho, ktorý mu dal päst'ou do tváre a došlo mu, že musel po tej rane omdlieť. Ako dlho bol

mimo, to nebol schopný ani odhadnúť. Pohodlnejšie sa oprel o stenu, niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol a snažil sa dostať z hlavy ten hrozný sen. Zdal sa tak skutočný. Thor sa modlil, aby to nebola pravda, a aby kráľ bol v poriadku, živý a zdravý. Ale obraz mŕtveho MacGila bol pevne zakorenený v jeho myšlienkach. Mohol ten sen byť skutočný? Alebo to tentokrát je naozaj len obyčajný sen?

Naraz do neho niekto rypol špičkou topánky. Thor sa pozrel hore a uvidel, že nad ním stojí akási postava.

"Je na čase sa zobudiť," ozval sa hlas. "Čakám už hodiny."

V mihotavom svetle Thor zazrel tvár chlapca približne rovnakého veku ako bol on sám. Bol chudý, drobný, mal prepadnuté líca a poďobanú pleť. V jeho zelenkavých očiach ale zazrel inteligenciu a niečo, čo by sa možno mohlo nazvať dobrým charakterom.

"Ja som Merek," povedal. "Sem tvoj spoluväzeň. Za čo tu si?"

Thor sa vzpriamril v snahe poriadne si na všetko spomenúť. Potom sa znovu oprel chrbtom o stenu, prehrabol si rukami vo vlasoch a snažil sa poskladať si útržky pamäti späť do pôvodného obrazu.

"Hovorili, že si sa pokúsil zabiť kráľa," pokračoval Merek.

"To sa teda pokúsil, a my ho roztrháme na malé kúsky, ak sa niekedy dostane z tejto cely zase von," zavrčal odkiaľsi hlas.

Odvšadiaľ sa ozvalo rinčanie plechových hrnčekov o mreže ciel. Thor sa rozhlíadol a uvidel chodbu lemovanú z oboch strán celami, v ktorých stáli strašidelne vyzerajúci väzni. Strkali

svoje hlavy medzi mreže a v plápolavom svetle fakiel sa na neho mračili. Väčšina z nich bola neoholená, chýbali im zuby a niektorí vyzerali, že už tu dole trčia celé roky. Bol to odporný pohľad a Thor sa po chvíli prinútil odvrátiť sa. Naozaj sa ocitol na tomto mieste? To tu má zostať s týmito ľuďmi navždy?

"Nestaraj sa o nich," povedal Merek. "Tu v cele som iba ja a ty. Oni sa sem nedostanú. A mne je jedno či si sa pokúsil otráviť kráľa alebo nie. Najradšej by som to urobil sám, keby som mohol."

"Ja som neotrávil kráľa," povedal Thor rozhorčene. "Neotrávil som nikoho. Pokúšal som sa ho zachrániť. Všetko, čo som urobil bolo, že som mu z ruky vyrazil jeho pohár."

"A ako si vedel, že ten pohár bol otrávený?" Ozval sa z chodby hlas niekoho, kto ich zrejme počúval. "Predpokladám, že vďaka mágii."

Chodbou medzi celami sa rozľahol cynický smiech.

"Je to veštec!" Vykríkol niekto posmešne.

Ostatní prepukli v novú vlnu smiechu.

"Nie, jednoducho sa len strafil," zakričal ďalší hlas a ďalej kŕmil smiech v celách.

Thor sa mračil, keď počúval tie obvinenia a mal sto chutí im všetkým niečím tú ich zábavu zaraziť. Vedel však, že by len plytval svojím časom. Navyše, on sa predsa nemusel zodpovedať tým tu dole.

Merek si ho prezeral pohľadom, ktorý nebol tak skeptický ako pohľady ostatných. Zdalo sa, že zvažuje čo je na Thorovom

obvinení pravdy.

"Verím ti," povedal po chvíli ticho.

"Naozaj?" Spýtal sa Thor.

Merek pokrčil ramenami.

"Koniec koncov, keby si sa pokúsil kráľa otráviť, bol by si naozaj taký padnutý na hlavu, aby si mu o tom tesne pred napitím povedal?"

Nato sa Merek otočil a odišiel niekoľko krokov obďaleč na svoju stranu cely. Tam sa posadil na zem, oprel sa chrbtom o kamennú stenu a pozeral sa priamo na Thora.

Teraz to bol Thor, kto bol zvedavý.

"Za čo si tu ty?" Spýtal sa.

"Som zlodej," odpovedal Merek hlasom, v ktorého tóne nechýbal náznak hrdosti.

Thor bol prekvapený, nikdy predtým žiadneho zlodeja nestretol. Skutočný zlodej. On sám nikdy ani nepomyslel, že by niečo ukradol a vždy mu pripadalo až nereálne, že to niektorí ľudia robia.

"Prečo to robíš?" Spýtal sa Thor.

Merek pokrčil ramenami.

"Moja rodina nemá čo jesť. A pritom niečo jesť musia. Ja nemám žiadne vzdelanie a ani nič neviem. Kradnúť je všetko čo dokážem. Nič veľkého. Väčšinou len to jedlo. Čokoľvek čo im pomôže pretĺcť sa o pár dní ďalej. Robil som to roky. Ale potom ma lapili. Teraz som bol vlastne chytený už tretíkrát. Tretíkrát je to najhoršie."

"Prečo?" Spýtal sa Thor.

Merek bol chvíľu potichu a potom pomaly pokrútil hlavou. Thor si mohol všimnúť, že jeho oči naplnili slzy.

"Kráľovské právo je striktné. Žiadne výnimky. Tretí prehrešok a odseknú ti ruku."

Thor sa zhrozil. Rýchlo sa pozrel na Merekove ruky, ale obe boli v poriadku.

"Zatiaľ si pre mňa ešte neprišli," vysvetľoval Merek. "Ale čoskoro prídu."

Thor sa cítil hrozne. Merek sa zahanbene odvrátil a Thor urobil to isté. Bolo lepšie v tejto téme nepokračovať.

Thor si zložil hlavu do dlaní a snažil sa premýšľať. Hlava ho stále ešte desivo bolela. To čo sa odohralo za posledných niekoľko dní bolo ako hotové tornádo oproti jeho predchádzajúcemu životu. Bolo toho príliš veľa a zbehlo sa to príliš rýchlo. Na jednu stranu cítil uspokojenie z úspechov, ktoré dosiahol. Podarilo sa mu nahliadnúť do budúcnosti, predpovedal pokus o MacGilovo otrávenie a zachránil ho pred ním. Možno, že nakoniec predsa len možné zmeniť daný osud - alebo možno, že osud možno aspoň ohnúť a zmeniť tak tok udalostí priaznivejším smerom. Thor bol na seba pyšný, zachránil predsa kráľa.

Na druhej strane, sedel teraz tu, v podzemných kobkách väzenia, neschopný očistiť svoje meno. Všetky jeho nádeje a sny sa rozpadli na kusy a možnosť služby v Légii sa zdala stratená navždy. Teraz si bude môcť pokladať za šťastie aj to, že tu dole nestrávi zvyšok svojho života. Bolelo ho pomyslenie, že práve

MacGil, ktorý prijal Thora ako svojho vlastného, a ktorý sa ako jediný v jeho živote aspoň na chvíľu správal ako skutočný otec, si zároveň myslel, že by sa ho Thor chcel pokúsiť zabiť. Bolelo ho, že Reece, jeho najlepší kamarát, možno tiež uveril, že sa Thor pokúsil otráviť jeho otca. A čo bolo ešte horšie - Gwendolyn. Spomenul si na ich posledné stretnutie, keď si myslela, že Thor potajomky navštevuje nevestince, a on sa cítil, akoby všetko dobré, čo jeho život obsahoval, odplávalo preč s jej zlobou. Pýtal sa sám seba, prečo sa mu toto všetko muselo stať. Všetko, o čo sa usiloval, bolo predsa len vždy a len dobré.

Thor nevedel, čo sa s ním teraz stane. A z časti mu to bolo jedno. Na čom mu však záležalo nesmierne, bolo očistenie vlastného mena. Prial si, aby ľudia nakoniec poznali, že to nebol on, kto sa pokúsil otráviť kráľa, že má nadprirodzené sily a že naozaj videl budúcnosť, podľa ktorej potom konal. Nevedel čo sa s ním stane v budúcnosti, ale jedno vedel iste. Musí sa odtiaľto dostať. Nejaký spôsob jednoducho musí byť.

Predtým než mohol Thor tieto úvahy nejakým spôsobom zakončiť, rozľahli sa chodbou kroky ťažkých okovaných topánok, nasledované hrkaním zväzku kľúčov. O chvíľu neskôr uvidel postavu žalárnik, bol to ten istý, ktorý sem Thora privliekol a potom ho udrel do tváre. Pri pohľade na neho Thora znova rozbolela tvár. Celý sa vzpriamil odporom a očakávaním, čo príde teraz.

"Ale pozrime, či toto nie je to chlapča, čo sa pokúsilo otráviť nášho pána kráľa," zamračil sa muž a potom otočil veľkým

klúčom v zámku na dverách do cely. Po niekoľkých hlučných cvaknutiach pritiahol dvere k sebe, otvoril ich smerom do chodby a vstúpil do cely. V jednej ruke niesol železné putá a za pásom sa mu húpala malá oceľová sekerka.

"Dostaneš čo zaslúžiš," uškrnul sa smerom k Thorovi, ale potom sa otočil na Mereka. "Ale najprv je rad na tebe, ty malý zlodejčíku. Tretia krádež," povedal s krutým úsmevom, "žiadne výnimky."

Potom siahol po Merekovi, hrubo chytil chlapcovo zápästie, skrútil ho a s cvaknutím naň pripevnil železka. Tie potom pricvakol druhým koncom k železnému kruhu na stene. Merek vykrikol a začal divoko trhať s reťazou, v snahe dostať sa z toho von. Jeho snaha ale vyšla navnivoč. Žalárnik sa medzitým postavil za neho, chytil ho do medvedieho objatia, schmatol Merekovu voľnú ruku a pritisol ju na kamennú rímsu.

"Však ja ťa naučím, že kradnúť sa nemá," zavrčal.

Potom od pásu odpäl sekeru a voľnou rukou ju zdvihol vysoko nad hlavu. Jeho ústa sa otvorili a odkryli špinavé zuby.

"NIE!" Zakričal Merek.

Vydesený Thor sedel ako prikovaný. Keď žalárnik sekol zbraňou smerom dole priamo proti Merekovmu zápästiu, bolo mu jasné, že za zlomok okamihu príde ten chudobný chlapec o ruku. A to bez skutočne oprávneného dôvodu. Iba za ničotné krádeže jedla, aby nasýtil svoju hladujúcu rodinu. Nespravodlivosť celej situácie prepaľovala Thorovi srdce a on vedel, že to takto jednoducho nemôže nechať. Takto by sa veci

nemali diať.

Thor pocítil vlnu horúčav, ktorá sa rozhorela niekde vo vnútri jeho tela a prúdila od chodidiel až k dlaniam na rukách. Čas akoby sa skoro zastavil, mužova sekera sa pomaličky pohybovala priestorom, zatiaľ čo Thorove pohyby a reakcie boli výrazne zrýchlené. Potom pocítil na končekoch prstov pravej ruky vznikajúcu energetickú guľu, ktorá sa stále zväčšovala a rástla. Vzápätí ju vrhol do žalárника.

S údivom potom sledoval, že z jeho dlane skutočne vyšľahla žltkastá guľa, osvietila celu a udrela strážneho rovno do tváre. Akonáhle trafila jeho hlavu, on upustil sekeru a bol mocne odvrhnutý naprieč celou miestnosťou, kde ťažko narazil chrbtom do kamennej steny, pod ktorou sa vzápätí zrútil. Thor zachránil Merea len zlomok sekundy predtým, než by ostrie sekery rozdelilo jeho zápästie vo dvoje.

Merek sa na Thora pozeral neveriackym pohľadom.

Žalárnik zatriasol hlavou a začal sa drať znova na nohy, aby sa vrhol na Thora. Lenže ten stále cítil, ako jeho telom korzuje oná sila a keď sa ten muž konečne dostal na nohy, Thor sa neuveriteľnou rýchlosťou rozbehol smerom k nemu a s výskokom ho mocne kopol priamo doprostred hrude. V ten rozhodný okamih Thor pocítil svoju silu tak, ako ešte nikdy predtým a všetku ju vložil do toho úderu. Ozvalo sa zapraš'anie a ten obrovský muž bol opäť vrhnutý proti kamennému múru. Znovu do neho tvrdo narazil a zrútil sa do sena pod ním. Tentoraz sa už ani nepohol.

Merek sa na všetko šokovane pozeral a Thor vedel veľmi dobre, čo teraz musí urobiť. Schmatol sekeru, ponáhlal sa k Merekovi, podržal jeho okovy proti múru a rozťal ho vo dvoje. Miestnosťou sa rozľahlo hlasné cinknutie. Reťaz bola náhle voľná. Merek sebou trhol, potom sa pozrel na stenu, z ktorej visel druhý koniec reťaze a uvedomil si, že je zase voľný.

Znovu sa pozrel, s pusou široko dokorán, na Thora.

"Neviem ako by som ti len poďakoval," povedal Merek. "Nemám tušenie, ako si to dokázal, ale čokoľvek to bolo, ktokoľvek si zač - alebo čokoľvek si zač - zachránil si mi život. Budem ti to dlhovať. A to je niečo, čo neberiem na ľahkú váhu."

"Nič mi nedlhuješ," povedal Thor.

"To teda nie," povedal Merek, priateľsky potľapkal Thora po pleci. "Odteraz si môj brat. Splatím ti svoj dlh. Nejak. Raz."

Nato sa Merek otočil a ponáhlal sa otvoriť dvere od cely. Potom sa rozbehol do chodby a za výkrikov ostatných väzňov v nej zmizol.

Thor sa rozhlíadol okolo, pozrel sa na omráčeného žalárnik, otvorené dvere od cely a uvedomil si, že musí tiež okamžite konať. Krik spoluväzňov stále silnel.

Thor opatrne vykročil von, rozhlíadol sa do oboch strán a potom sa rozbehol opačným smerom ako Merek. Koniec koncov, oboch ich chytiť snáď nemôžu.

KAPITOLA TRETIA

Thor utekal nocou neprehľadnými uličkami Kráľovho Dvora a neprestával sa diviť všetkému tomu pohybu, ktorý ho obklopoval. Ulice boli plné ľudí. Zástupy obyvateľov sa niekam rozrušene ponáhľali. Mnoho z nich nieslo pochodne, ktoré osvetľovali noc a vrhali do ich tváří pitoreskné tieň. Zvony na vežiach hradu neprestávali vyzváňať. Vydávali hlboký zadumaný a tiahly zvuk, ktorý sa ozval vždy raz do minúty. Thor vedel, že toto môže znamenať len jedinú vec: smrť. Bol to umieráčik. A v kráľovstve bol iba jediný človek, pre ktorého by dnes v noci mohli tie zvony zvonieť. Kráľ sám.

Thorovo srdce sa rozochvelo obavami. Pred očami sa mu znova objavila dýka, ktorú predtým zahliadol vo svojom sne. Mohla to byť pravda?

Musel si byť istý, musel zistiť, čo sa stalo. Natiahol sa do davu a chytil jedného chlapca, ktorý bežal v opačnom smere než ostatní a akurát Thora míňal.

"Kam bežíš?" Naliehal naňho Thor. "Prečo všetok tento krik?"

"Čo si to nepočul?" Vykríkol chlapec rozrušene. "Kráľ umiera! Je dobodaný! Pred bránami hradu sa zišli davy a snažia sa zistiť nejaké správy. Ak je to pravda, je to hrôza pre všetkých nás. Dokážeš si to predstaviť? Kráľovstvo bez kráľa?"

Nato sa chlapec Thorovi vykrútil, otočil sa a zmizol späť do

noci.

Thor stál na mieste ako primrznutý. Jeho srdce divoko bilo. Nedokázal si pripustiť udalosti, ktoré sa okolo neho odohrávali. Jeho sny, jeho predtuchy - všetko to bolo viac ako len samotná fantázia. Videl budúcnosť. Už druhýkrát. To pomyslenie ho desilo. Jeho sily sa zdali byť hlbšie, než ako si to sprvu myslel a s každým nasledujúcim dňom sa cítil silnejší a mocnejší. Ako ďaleko až toto môže zásť?

Thor sa snažil vymyslieť, kam by sa teraz mal vydať. Podarilo sa mu síce utiecť z väzenia, ale teraz nemal potuchy, kam sa vrhnúť ďalej. Počas niekoľkých málo chvíľ po ňom určite začnú pátrať strážne a po chvíli už ho pravdepodobne bude hľadať celý Kráľov Dvor. Skutočnosť, že takto násilne utiekol ho nútila cítiť sa viac vinným než predtým. Potom ho ale napadlo, že fakt, že bol MacGil bodnutý v čase, keď bol Thor vo väzení, ho mohol očistiť. Alebo to bude vyzeráť tak, že bol len súčasťou väčšieho sprisahania?

Thor sa rozhodol, že si nemôže dovoliť žiadne riskovanie. Bolo očividné, že nikoho v celom kráľovstve teraz žiadne racionálne vysvetlenia nezaujímajú, a že sú naopak všetci tak akurát lační po krvi. A on bol pravdepodobne najväčším kandidátom na to, stať sa obetným baránkom. Potreboval si nájsť nejaký úkryt, miesto, kde by mohol prečkať búrku, ktorá prichádzala a až sa preženie, pokúsiť sa očistiť svoje meno. Najbezpečnejšie miesto, kam by sa mohol vydať, leží iste ďaleko odtiaľto. Mohol by sa pokúsiť utiecť späť do svojej dediny. Alebo

možno aj niekam ďalej, úplne najďalej, kam až by to šlo.

Ale Thor nechcel zvoliť tú najbezpečnejšiu cestu, to nebolo nič pre neho. Chcel zostať tu, očistiť svoje meno a udržať si svoju pozíciu v Légii. Nebol predsa žiadny zbabelec a nebude utekať. Ba čo viac, zúfalo chcel vidieť MacGila predtým, než zomrie - ak teda bol teraz ešte stále nažive. Potreboval s ním hovoriť. Pociť viny, že nedokázal atentátu zabrániť, ho naplňal zúfalstvom. Prečo mu bolo vyjavené, že k atentátu dôjde a pritom nemohol urobiť nič, aby tomu zabránil? A prečo vo svojej vízii videl, že bude kráľ otrávený, keď bol nakoniec v skutočnosti ubodaný?

Ako tam tak stál a premýšľal, zrazu ho to trklo: Reece. Reece bol predsa ten o kom si mohol byť istý, že na neho nezavolá okamžite strážu a možno mu dokonca aj poskytne útočisko. Mal dojem, že mu Reece určite uverí. Vedel dobre, že Reece svojho otca skutočne miluje a ak bolo v niečích silách očistiť Thorovo meno, potom to bol Reece. Musel ho vyhľadať.

Thor sa dal do behu spleťou klukatých postranných uličiek, aby sa tak čo najviac vyhol davom. Bežal priamo ku kráľovskému hradu. Vedel dobre, kde je Reeceova komnata - bola vo východnom krídle, blízko pri stene oddelujúcej vnútorný hrad a mesto. Modlil sa, aby tam Reece teraz bol. Ak áno, možno by sa mu mohlo podariť upútať jeho pozornosť a on by mu potom mohol pomôcť nájsť cestu do hradu. Thor mal pociť, že ak bude otáľať tu v uliciach, tak ho skôr alebo neskôr niekto spozná. A ak by ho ten dav poznal teraz za takých okolností, iste by ho

roztrhali na kusy.

Kľučkoval maličkými uličkami, víril za sebou prach teplej letnej noci a po určitej dobe konečne dorazil k vonkajšiemu opevneniu hradu. Pritisol sa blízko k hradbe a pokračoval ďalej pozdĺž nej, priamo pod zrakmi strážnych, ktorí stáli v sotva niekoľkok metrových rozostupoch na jej vrchole.

Keď spoznal, že sa blíži k Reeceovmu oknu, zohol sa a zobral zo zeme malý kamienok. Ešte šťastie, že jedinú zbraň, ktorú mu zabudli zobrat, bol jeho starý, rokmi dobre preverený prak. Vytiahol ho spoza pása, založil kameň a vrhol.

Vďaka svojej dokonalej muške poslal Thor kameň oblúkom cez hradný múr a ďalej rovno do otvoreného okna Reeceovej komnaty. Začul ako kamienok narazil do steny vnútri miestnosti a potom v podrepe vyčkával, čo sa bude diať. Celú dobu sa musel držať z dohľadu strážnych, ktorí sa za tým zvukom jeden ako druhý otočili.

Dlhú chvíľu sa nedialo vôbec nič a Thor už začal klesať na duchu. Možno že sa pomýlil a toto vôbec nebola Reeceova komnata. Ak je tomu tak, bude odtiaľto musieť utiecť, pretože bez Reecea už tu pre neho nebola žiadna nádej na bezpečný úkryt. Potom sa ale v okne objavila nejaká postava. Thor zadržal dych.

Po chvíli, ktorá sa zdala byť ako malá večnosť, a Thor už bol v skutočnosti pripravený utiecť preč, sa postava pohla. Oprela sa oboma rukami o okenný parapet a so zvedavým výrazom sa rozhliadla.

Thor sa postavil, ustúpil niekoľko krokov od steny a zamával jednou rukou.

Reece sa pozrel tým smerom a všimol si ho. Jeho tvár sa náhle rozjasnila poznaním a Thor mohol vo svetle neďalekej pochodne poznať, že je v tom výraze aj silná prímes radosti a uľahčenia. To mu povedalo všetko, čo potreboval vedieť: Reece sa k nemu ešte neotočil chrbtom.

Ten mu teraz z okna naznačil, aby počkal, kým Thor sa rýchlo stiahol späť k stene, kde sa skrčil ako len to bolo možné, aby ho prechádzajúci strážny nevidel .

Potom v tej pozícii čakal, sám nevedel ako dlho, neustále pripravený vystreliť na útek, keby ho niekto objavil, keď tu sa konečne ukázal Reece. Prebehol Výpadovou brámkou opevnenia, ťažko dýchajúc sa zastavil a rozhliadal na všetky strany. Potom si Thora konečne všimol.

Okamžite pribehol k nemu a objal ho. Thor mal obrovskú radosť. Tá sa ešte znásobila, keď sa ozvalo zamraučanie a Thor zistil, že sa za Reeceovou košeľou ukrýva Krohn. Ten teraz takmer vyskočil zo svojho úkrytu von, než ho Reece sám uchopil a podal Thorovi.

Krohn - nedávno narodené mačiatko bieleho leoparda, ktorého Thor zachránil v lese - skočil svojmu pánovi do náručia a ten ho okamžite radostne objal. Mačiatko mňaukalo a s radosťou olizovalo Thorovu tvár.

Reece sa smial.

"Keď ťa drapli, pokúšal sa ťa chvíľku sledovať, tak som ho

vzal, aby som si mohol byť istý, že bude v bezpečí."

Thor Reeceovi vďačne stisol ruku. Potom sa rozosmial, pretože ho mača neprestávalo zahŕňať bozkami.

"Tiež si mi chýbal," smial sa Thor a maznal sa s mačiatkom. "Teraz musíš byť ale potichu, alebo nás stráže počujú."

Krohn sa utíšil, ako keby naozaj rozumel.

"Ako si sa dostal von?" Spýtal sa Reece prekvapene.

Thor pokrčil ramenami. Nevedel, čo by vlastne mal odpovedať. Stále ešte sa necítil pohodlne, keď prišla reč na jeho sily, ktorým on sám za mak rozumel. Nechcel, aby si o ňom ostatní mysleli, že je snáď nejaký druh blázna.

"Povedal by som, že som jednoducho mal šťastie," odpovedal. "Naskytla sa príležitosť a ja som po nej skočil."

"Dost' sa čudujem, že tá ľudia neroztrhali na kúsky," povedal Reece.

"Je tma," odpovedal Thor. "Nemyslím si, že ma niekto spoznal. Teda aspoň zatiaľ."

"Vieš o tom, že tá hľadá každý vojak v tomto kráľovstve? Vieš o tom, že niekto môjho otca dobodal?"

Thor vážne prikývol. "Je v poriadku?"

Reeceova tvár zatemnela.

"Nie," odpovedal ponuro. "Zomiera."

Thora tá správa zasiahla tak prudko, ako keby sa skutočne jednalo o jeho vlastného otca.

"Ale ty vieš, že ja s tým nemám nič spoločné, že?" Spýtal sa Thor s nádejou v hlase. Nestaral sa o to, čo si myslia ostatní, ale

zároveň nutne potreboval, aby jeho najlepší priateľ a MacGilov najmladší syn, vedel, že je nevinný.

"Samozrejme," povedal Reece. "Inak by som tu teraz nebol."

Thor cítil obrovskú vlnu uvoľnenia a vdáčne potľapkal Reecea po pleci.

"Ale zvyšok kráľovstvo nebude zďaleka tak dôverčivý, ako som ja," dodal Reece. "Najbezpečnejšie miesto je pre teba práve teraz čo najďalej odtiaľto. Dám ti môjho najrýchlejšieho koňa, balík zásob a pošlem ťa veľmi ďaleko odtiaľto. Musíš sa schovať kým toto všetko neutíchnie a kým sa nenájde skutočný vrah. Nikto teraz nerozmýšľa s pokojnou hlavou."

Thor pokrútil hlavou. "Ja nemôžem odísť," povedal. "To potom budem vyzeráť, že som vinný. Potrebujem, aby ostatní videli, že ja som to neurobil. Ja od svojich problémov utekať nechcem. Musím očistiť svoje meno."

Reece pokrútil hlavou. "Ak tú zostaneš, tak ťa nájdu. Pôjdeš znovu do väzenia a potom ťa popravia, ak ťa však sám dav neroztrhá na kusy ešte predtým."

"To je riziko, ktoré na seba musím vziať," povedal Thor.

Reece sa na neho dlhú chvíľu len díval a výraz jeho tváre sa za tú dobu zmenil zo starostlivého na obdivný. Potom konečne pomaly kývol.

"Si hrdý. A hlúpy. Hrozne hlúpy. A to sa mi na tebe páči."

Reece sa usmial a Thor úsmev opätoval.

"Potrebujem vidieť tvojho otca," povedal Thor. "Potrebujem šancu, aby som mu to mohol všetko vysvetliť z očí do očí."

Potrebujem, aby vedel, že som to nebol ja, kto sa ho pokúsil zabiť a že s tým nemám nič spoločné. Ak sa potom rozhodne ma nechať zatknúť, nech sa stane. Ale musím mať túto poslednú šancu. Chcem, aby poznal pravdu. To je všetko, o čo ťa prosím."

Reece sa na svojho kamaráta opäť dlho skúmavo díval. Nakoniec, po chvíli, ktorá sa Thorovi zdala ako večnosť, princ kývol.

"Môžem ťa k nemu odvieť. Viem o tajnej chodbe, ktorá vedie do jeho komnaty. Je to ale riskantné a akonáhle budeš vnútri, si v tom sám. Potom už nebude úniku. A ani pre teba už nebudem môcť nič ďalšieho urobiť. Môže to znamenať tvoju smrť. Si si vážne istý, že to chceš podniknúť?"

Thor prikývol vážne na súhlas.

"Výborne," povedal na to Reece a hodil mu plášť.

Thor ho chytil a prekvapene sa na Reecea pozrel. Uvedomil si, že Reece s celým týmto scenárom musel dopredu počítať.

Ten sa na Thora len usmial.

"Vedel som, že budeš dostatočne hlúpy, aby si tu zostal. Od najlepšieho kamaráta by som nič iné ani nečakal."

KAPITOLA ŠTVRTÁ

Gareth nervózne prechádzal sem a tam po miestnosti a v hlave si znovu prehrával udalosti tejto noci. Nemohol uveriť tomu, čo sa stalo na hostine. Ako len sa všetko mohlo takto pokaziť? Len ťažko chápal, že ten hlúpy, dedinský chlapec Thor sa nejakým záhadným spôsobom zamotal do jeho vražedného sprisahania. Ba čo viac, že sa mu dokonca podarilo celú akciu zhatiť. Znovu si pripomenul tú scénu, kedy Thor vyskočil na stôl a vyrazil kráľovi pohár z ruky, onen zvuk, s ktorým narazil na kamennú podlahu, a tiež ako sledoval, ako víno vyteká z pohára von. Spolu s ním sa po tom kameni rozliali aj všetky jeho sny a nádeje.

V tom okamihu bol Garethov plán zničený. Všetko, na čom mu záležalo, sa v jedinom okamihu rozplynulo. A keď ten pes potom začal olizovať to víno a vzápätí padol k zemi mŕtvy, Gareth dobre vedel, že je koniec. Pred očami sa mu odohral celý jeho život a posledná scéna bola tá, v ktorej sa jeho sprisahania odhalili a za pokus o atentát na kráľa a vlastného otca ho odsúdili na doživotné väzenie v podzemných kobkách. Alebo horšie, chystali sa ho popraviť. Bolo to hlúpe. Nikdy s tým plánom nemal začínať a nikdy nemal navštíviť tú čarodejnicu.

Aspoň že Gareth konal rýchlo, keď schmatol za pačesy svoju jedinú šancu, okamžite vyskočil od stola a bol na mieste ako prvý, aby mohol všetku pozornosť strhnúť na Thora. Keď si spomenul na toto, bol na seba pyšný, že dokázal reagovať tak

rýchlo. Bola to skoro automatická reakcia a na jeho vlastné prekvapenie to zafungovalo. Odtiahli vzpierajúceho sa Thora preč a hladina veselia sa potom vrátila takmer do starých koľají. Samozrejme, že atmosféra už nebola tak uvoľnená ako predtým, ale aspoň sa zdalo, že všetky podozrenia ležia pevne a len na tom chalanovi.

Teraz Garethovi neostávalo nič iné, než sa modliť, aby to tak aj zostalo. Od posledného pokusu o atentát na MacGila ubehlo už dvadsať rokov a Gareth sa obával, že bude nasledovať vyšetrovanie, ktoré celú záležitosť preskúma do oveľa väčšej hĺbky. Keď sa na to pozeral spätne, prišlo mu, že celý pokus bolo šialenstvo. Jeho otec bol nedotknuteľný. Gareth si to mal uvedomiť skôr. Toto na neho bolo príliš. A teraz sa nemohol zbaviť pocitu, že skôr alebo neskôr padne podozrenie na neho. Bude musieť urobiť čokoľvek bude v jeho silách, aby dokázal Thorovu vinu a ten aby bol popravený čo najskôr, prv než vyplávajú na povrch iné stopy.

Aspoň na teraz ale Gareth cítil úľavu. Po tom nepodarenom pokuse sa rozhodol od atentátu upustiť. A okamžite sa mu vďaka tomu značne uľavilo. Potom, čo celý plán stroskotal, si Gareth uvedomil, že časť jeho ja si nikdy neželala svojho otca zabiť a mať tak na rukách jeho krv. Nebude kráľom. Možno, že sa ním nestane nikdy. Ale po udalostiach dnešného večera mu to nepripadalo nijako hrozné. Aspoň bude voľný. Ani za nič by nedokázal uniesť stres z toho všetkého, keby tým mal prechádzať ešte raz. Tajnostkárstvo, zametanie každúčkého svojho pohybu,

neustála obava, že ho odhalia. Bolo toho na neho aj tak už príliš.

Znova a znova meral svojimi krokmi komnatu, zatiaľ čo noci už začínalo ubúdať, a pomaly, pomaličky, sa začínal upokojovať. Keď už mal pocit, že je zase sám sebou a rozhodol sa konečne sa uložiť k spánku, ozvala sa zrazu nečakaná rana a dvere jeho komnaty sa rozleteli dokorán. Do miestnosti sa vrátil Firth. Jeho oči boli široko vyvalené a v tvári sa mu zračilo zdesenie. Vpadol do miestnosti, ako keby ho snáď niekto naháňal.

"Je mŕtvy!" Zakričal. "Je mŕtvy! Zabil som ho. Je mŕtvy!"

Firthov hlas bol položený hystericky vysoko a Gareth nemal poňatia, o čom to bláboli. Bol snáď stále ešte opitý?

Firth pobehoval po miestnosti, jačal a chytal sa rukami za vlasy. A vtedy si Gareth všimol, že sú Firthove dlane pokryté krvou a aj jeho žltá tunika na sebe má červené škvrny.

Garethovi sa zastavilo srdce. Firth niekoho zavraždil. Ale koho?

"Kto je mŕtvy?" Spýtal sa Gareth dôrazne. "O čom to hovoríš?"

Lenže Firth sa vo svojej hystérii nedokázal vôbec sústrediť. Gareth musel dôjsť až k nemu, pevne ho chytiť za ramená a trepotal s ním.

"Odpovedz!"

Firth naňho vyvalil oči a zo všetkého najviac v tú chvíľu pripomínal rozdivočeného koňa.

"Tvoj otec! Kráľ! Je mŕtvy! Mojou rukou!"

Tie slová Garetha bodli, ako by sa ona dýka zaborilo do jeho

vlastnej hrude.

Zarazene zostal na Firtha zízať. Nejakú chvíľu sa nedokázal ani pohnúť. Potom uvoľnil svoje zovretie, ustúpil o krok späť a snažil sa chytiť dych. Zo všetkej tej krvi mohol jasne vidieť, že Firth hovorí pravdu. Napriek tomu mu to pripadalo úplne nemožné. Firth? Ten chlapec zo stajní? Človek s najslabšou vôľou zo všetkých priateľov, ktoré mal? Zabil kráľa MacGila?

"Ale ... ako je to možné?" Zalapal Gareth po dychu. "Kedy?"

"Stalo sa to v jeho komnate," povedal Firth. "Pred malou chvíľou. Bodol som ho."

Vážnosť tých slov pomaly začínala byť zrejmá a Garethovi sa znovu podarilo zobrať rozum do hrsti. Uvedomil si, že dvere komnaty sú stále ešte dokorán. Rozbehol sa k nim a hneď, ako sa pohľadom uistil, že stráže nič nevideli, prudko ich zabuchol. Chodba bola našťastie ľudoprázdna. Potom dvere ešte zaistil.

Ihneď nato sa ponáhlal späť naprieč komnatou. Firth bol stále ešte v šoku a Gareth ho musel upokojiť. Potreboval odpovede.

Chytil ho za ramená, otočil čelom k sebe a vrazil mu facku dostatočne silnú na to, aby Firthovo hysterčenie zarazil. Konečne sa opäť mohol sústrediť.

"Povedz mi všetko," rozkázal Gareth chladne. "Povedz mi, čo sa presne stalo. Prečo si to urobil?"

"Ako to myslíš prečo?" Spýtal sa Firth prekvapene. "Ty si ho predsa chcel zabiť. Tvoj plán s jedom nezabral. Myslel som, že ti s tým pomôžem. Myslel som, že to bolo to, čo chceš."

Gareth pokrútil hlavou. Znovu chytil Firtha hrubo za tuniku

a začal s ním triasť.

"Prečo si to urobil !?" kričal na neho.

Mal pocit, že sa celá jeho doterajšia existencia rozpadá na kusy. Fakt, že zrazu cítil kvôli otcovi ľútosť, ho úplne zaskočil. Nerozumel sám sebe. Ešte pred niekoľkými málo hodinami si prial jediné, vidieť ho otráveného ležať pri stole. Správa o jeho skutočnej smrti ho teraz ale zasiahla, ako by sa jednalo o najlepšieho priateľa. Zrazu mu bolo všetko hrozne ľúto. Časť jeho ja si neželala, aby otec zomrel a obzvlášť nie týmto spôsobom. Nie rukou tohoto Firtha. A nie čepeľou dýky.

"Nechápem," zavzlykala Firth. "Len pred pár hodinami si sa ho sám pokúšal zabiť. Tvoj plán s pohárom. Myslel som, že budeš mať radosť!"

Na svoje vlastné prekvapenie sa Gareth mocne napriahol a vlepil Firth obrovskú facku cez celú tvár.

"Nepovedal som ti, že to máš urobiť!" Vyštekol Gareth. "Nikdy som ti nepovedal, aby si to urobil. Prečo si ho zabil? Pozri sa na seba. Si celý od krvi. Teraz sme obaja v kaši. Teraz je už len otázka času, než si pre nás prídu stráže."

"Nikto nič nevidel," obhajoval sa Firth. "Vklázol som tam pri výmene stráží. Nikto ma ani nezbadal."

"A kde je zbraň?"

"Nenechal som jej tam," odpovedal Firth hrdo. "Nie som hlupák. Zbavil som sa jej."

"A akú dýku si použil?" Spýtal sa Gareth. Jeho mysl'ou teraz vírili všetky možné budúce problémy. Z ľútosťi sa náhle stala

obava a on teraz študoval každú možnú stopu, ktorú ten babrák mohol zanechať, a ktorá mohla neskôr viesť k nemu samotnému.

"Použil som takú, ktorá nemôže byť nájdená," povedal Firth s hrdosťou v hlase. "Bola to obyčajná, anonymná čepeľ. Našiel som ju v stajniach. Boli tam ešte štyri ďalšie, jedna ako druhá. Nie je možné ju vystopovať," opakoval.

Garethovo srdce sa zastavilo. "Bola to krátka dýka s rudou rukoväťou a jemne zakrivenou čepeľou? Zavesená na stene vedľa stajne pre môjho koňa?"

Firth prikývol a náhle už nevyzeral tak sebaistý ako predtým. Gareth sa zamračil.

"Ty blázon. Samozrejme, že je tá zbraň vystopovateľná!"

"Ale neboli na nej predsa žiadne značky!" Protestoval Firth. Jeho hlas sa opäť začal vystrašene triasť.

"Na čepeľi žiadne značky nie sú, ale na rúčke jeden je!" Zareval Gareth. "Naspodku. Nepozrel si sa poriadne, ty hlupák!" Gareth k nemu pristúpil bližšie, červený od zlosti. "Naspodku je vyrytý emblém s mojím koňom. Ktokoľvek, kto trochu pozná kráľovskú rodinu, spozná, že tá čepeľ patrí mne."

Potom sa zadíval na Firtha, ktorý prepadol do rozpakov. Mal sto chutí ho na mieste uškrtiť.

"Čo si s ňou urobil?" Naliehal Gareth. "Povedz mi, že ju teraz máš pri sebe. Povedz mi, že si ju vzal so sebou. Prosím."

Firth preglgol.

"Bezpečne som sa jej zbavil. Nikto ju nikdy nenájde."

Gareth sa zamračil. "Kde presne je?"

"Hodil som ju do odpadovej jamy, ktorá vedie do hradnej žumpy. Vynášajú jej obsah do rieky každú hodinu. Nerob si starosti, môj pane. Teraz už je hlboko na dne rieky."

V tom okamihu sa rozozvučali hradné zvony. Gareth sa otočil a bežal k oknu. Jeho srdce zachvátila panika. Pozrel sa dolu a uvidel všetok ten chaos a davy, ktoré sa začínali formovať pred hradom. Tie zvony mohli znamenať len jedinú vec. Firth neklamal. On naozaj MacGila zabil.

Gareth mal pocit, že je jeho telo naraz ľadovo studené. Stále ešte nedokázal prijať fakt, že svojimi činmi uviedol do chodu tak obrovsky významnú vec. A že Firth, medzi všetkými najneschopnejší, nakoniec jeho dielo dokončil.

Zrazu sa ozvalo vzrušené búšenie na dvere. Akonáhle ich uvoľnil, vpadlo dovnútra niekoľko kráľovských stráží. Na krátky moment si Gareth pomyslel, že sú tu, aby ho zatkli.

Na jeho prekvapenie sa ale zastavili a postavili sa do pozoru.

"Môj pane, tvoj otec bol dobodaný. Je možné, že sa po hrade ešte stále potuluje vrah. Zostaň prosím vo svojej komnate. Kráľ je škaredo zranený."

Pri tej poslednej vete sa Garethovi zježili vlasy na hlave. "Zranený?" Opakoval Gareth. Slová sa mu pritom div ne vzpriečili v krku. "Je teda stále na živé?"

"Je, môj pane, a ak Boh dá, prežije to a potom nám povie, kto spáchal ten ohavný čin."

S ľahkým úklonom sa potom strážny ponáhlal z miestnosti spať na chodbu a zabuchol za sebou dvere.

Garethovu myseľ zaliala zlosť. Chytil Firtha za ramená, hrubo s ním sotil naprieč miestnosťou a nakoniec s ním udel o kamennú stenu.

Firth sa zmohol len na vydesený pohľad. Nedokázal zo seba vypraviť ani slovo.

"Čo si to urobil?" Zreval Gareth. "Teraz sme obaja v kaši!"

"Ale..ale ..." koktal Firth, "... bol som si istý, že je mŕtvy!"

"Si si istý celkom často," povedal Gareth, "a vždy je to zle!"

Potom Garetha niečo napadlo.

"Tá dýka," povedal. "Musíme ju nájsť, než bude príliš neskoro."

"Ale ja som ju vyhodil, môj pane," povedal Firth. "Už je spláchnutá do rieky!"

"Hodil si ju do žumpy. To neznamená, že už ju stačili spláchnuť do rieky."

"Ale je to najpravdepodobnejšie." Odpovedal Firth.

Gareth už nemohol bľabotanie toho idiota dlhšie vystáť. Vyhol sa mu a vyrazil von z miestnosti. Firth mu bol v pätách.

"Pôjdem s tebou," povedal.

Gareth sa uprostred kroku zastavil, otočil sa a pozeral na neho. Bol celý od krvi. Už pred chvíľou sa Gareth triasol hrôzou, aby si ho tí strážnici v rohu miestnosti nevšimli. Mali obrovské šťastie. Firth bol pre neho teraz nebezpečnejší ako kedykoľvek predtým.

"Poviem to iba raz jediný raz," zavrčal Gareth. "Okamžite sa vráť do mojej komnaty, prezleč si šaty a tieto čo máš teraz na sebe spaľ. Zbav sa všetkých stôp po krvi, ktoré na tebe zostali.

Potom zmizni preč z hradu. A dnes sa odo mňa drž čo najďalej. Rozumieš, čo ti hovorím?"

Nato ho Gareth postrčil späť do komnaty, otočil sa a dal sa do behu. Šprintoval dlhou chodbou, potom zbehol točité schodisko, jedno poschodie za druhým smerom k priestorom určeným služobníctvu.

Konečne sa dostal do pivníc, kde sa k nemu okamžite otočili pohľady niekoľkých slúžiek. Boli práve uprostred drhnutia obrovských hrncov a varných kotlov, ktoré sa používali na prípravu jedál na hostinu. V tehlových peciach horeli obrovské ohne a služobné, ktoré na sebe mali farebné zástery, boli premočené vlastným potom.

Na vzdialenej strane obrovskej miestnosti uvidel Gareth nádobu na splašky. Tie do nej tiekli zhora takmer neustále.

Gareth dobehol k najbližšiemu sluhovi a netrepežlivo ho chytil za rameno.

"Kedy bola tá nádoba naposledy vyprázdnená?" Spýtal sa.

"Odniesli ju k rieke len pred niekoľkými málo minútami, môj pane."

Na to sa Gareth bleskurýchlo otočil, vybehol z miestnosti späť na točité schodisko a cez rozľahlé hradné chodby sa dostal až von do chladivého nočného vzduchu.

Bez dychu šprintoval cez trávnatú lúku pred hradom smerom k rieke.

Keď sa k nej blížil, našiel si pohľadom miesto, kde sa vzápätí schoval. Veľký strom, takmer priamo na brehu rieky. Videl

odtiaľto dvoch sluhov, ako práve dvíhajú veľkú železnú nádobu a vylievajú jej obsah do rieky.

Sledoval ich, kým nebola nádoba úplne prázdna a oni sa s ňou neotočili na spiatočnú cestu do hradu.

Konečne bol Gareth spokojný. Nikto si žiadneho noža nevšimol. Kdekoľvek tá čepeľ teraz už bola, bolo isté, že je to niekde v rieke, ktorá ju práve odnáša preč od pohľadov všetkých do anonymity. Ak jeho otec dnes v noci zomrie, nebude tu žiadny dôkaz o totožnosti jeho vraha.

Alebo snáď bude?

KAPITOLA PIATA

Thor sa držal Reeceovi tesne za päťami, nasledovaný Krohnom, a všetci sa uberali tajnou chodbou smerom ku kráľovej komnate. Reece ich viedol skrz tajné dvere, ktoré sa ukrývali v jednej z kamenných múrov, horiacou pochodňou svietil na cestu, krútiac sa stiesnenými chodbičkami útrob hradu, kde by sa Thor bez jeho pomoci dozaista navždy stratil. Po chvíli sa dostali k priamemu schodisku, ktoré viedlo na vyššie poschodie, za ním zabočili vľavo, aby sa dostali k ďalším schodom. Thor premýšľal, ako spleťté tieto tajné uličky asi tak môžu byť.

"Tieto cesty boli v hrade vybudované pred stovkami rokov," vysvetlil Reece ľahko zadychčane a šeptom, zatiaľ čo sa uberali ďalej. "Postavil ich prapradedo môjho otca, MacGil Tretí, po jednom dlhom obliehaní. Mala to byť úniková cesta. Iróniou osudu je, že od tej doby už nikdy obliehania neboli a tak sa to tu po stáročia skoro nepoužívalo. Chodby boli zabarikádované a ja som ich náhodou objavil ešte ako decko. Rád ich čas od času používam, keď sa potrebujem presúvať hradom, ale nechcem aby niekto vedel, kde som. Keď sme boli mladší, tak sme sa tu ja, Gwen a Godfrey hrávali na schovávačku. Kendrick bol príliš starý na to, aby sa s nami hral. Pravidlo číslo jedna znelo: žiadne pochodne. Úplná tma. Vtedy to bolo pekne strašidelné."

Thor sa snažil udržať krok s Reeceom, ktorý si razil cestu temnými uličkami s neuveriteľným prehľadom. Poznal tú

nasпамäť snäď úplne každú tehlu.

"Ako si môžeš pamätať všetky tie zákruty?" Spýtal sa Thor s rešpektom v hlase.

"Keď si malý chlapec a vyrastáš na hrade, občas sa trochu nudíš, vieš," pokračoval Reece, "obzvlášť, keď úplne všetci sú starší ako ty a ty si stále ešte príliš malý, než aby si sa mohol dať k Légii a nič iné, čím by sa dalo zabaviť, tu vlastne ani veľmi nie je. Dal som si vtedy za úlohu preskúmať tu každý kút a škulinu."

Odbočili za ďalší roh, zbehli tri schody, prešli oblúkom v stene a potom stúpali dlhou šachtou s točitému schodisku. Nakoniec ich Reece doviedol k ťažkým dubovým dverám, ktoré boli pokryté hrubou vrstvou prachu. Pritisol k nim jedno ucho a počúval. Thor stál vedľa neho.

"Čo sú toto za dvere?" Spýtal sa.

"Pst!" povedal Reece.

Thor zmlkol, priložil ucho k dverám a tiež počúval. Krohn sa zastavil tesne za ním a so zaklonenou hlavou si oboch prezeral.

"Sú to tajné dvere do komnaty môjho otca," šepkal Reece. "Chcem najprv vedieť, kto je tam teraz s ním."

Thor s tlčúcim srdcom počúval zmes hlasov, ktorá sa spoza dverí ozývala.

"Znie to, ako keď je miestnosť plná ľudí," povedal Reece.

Potom sa otočil k Thorovi a venoval mu významný pohľad.

"Napochoduješ priamo doprostred svorky vlkov. Budú tam jeho generáli, radcovia, rodina - úplne všetci. Som si istý, že každý z nich po tebe pôjde. Si hlavný podozrivý z tohto všetkého.

Bude to rovnaké, ako ísť dobrovoľne doprostred rozbesneného lynčujúceho davu. Pokiaľ si otec stále ešte myslí, že si sa ho pokúšal zabiť, máš to zrátané. Si si istý, že tam vážne chceš?"

Thor ťažko preglgol. Bolo to teraz alebo nikdy. Uvedomil si, že toto je jeden z okamihov, kedy sa jeho osud ocitá na váhach. Vyschlo mu v krku. Bolo by ľahké sa teraz otočiť a utiecť. Niekde ďaleko od Kráľovho Dvora by mohol žiť bezpečný a pokojný život. Alebo mohol prejsť tými dverami a riskovať, že zvyšok svojho života strávi zavretý v podzemných kobkách s tamtými existenciami. Alebo bude rovno popravený.

Zhlboka sa nadýchol a potom rozhodol. Musí svojim démonom čeliť. Nemôže sa teraz obrátiť a utiecť.

Thor kývol. Mal strach otvoriť pusu a potvrdiť kývnutie aj slovami. Možno by mu to zobralo ten posledný zvyšok guráže, ktorý si teraz úzkostlivo držal.

Reece kývol v odpoveď a v tvári sa mu zračil súhlas. Potom chytil železnú kľučku a ramenom sa oprel do dverí.

Keď sa otvorili, Thor musel v záplave svetla z miestnosti chvíľku žmúriť. Zistil, že už stoja v kráľovej komnate, spoločne s Reeceom a Krohnom po boku.

Boli tam aspoň dve desiatky ľudí, ktoré sa stláčal okolo kráľa, ktorý ležal na svojej posteli. Niektorí sa nad ním skláňali, iní kľačali. Priamo okolo kráľa boli zhromaždení jeho generáli a radcovia, spoločne s Argonom, kráľovnou, Kendrickom, Godfreyom a ... Gwendolyn. Bolo to rozlúčka s umierajúcim a Thor vpadol nepozvane priamo doprostred tak súkromnej

záležitosti.

V miestnosti panovala pochmúrna atmosféra, tváre všetkých boli vážne. MacGil ležal na posteli podložený vankúšmi a Thor pocítil úľavu, keď videl, že je kráľ ešte stále nažive - aspoň zatiaľ.

Všetci sa teraz otočili a zostali prekvapene zízať na novo prichádzajúceho. Thor si dokázal predstaviť, aký šok to pre nich asi musí byť, že sa tak nečakane zrazu s Reeceom vynorili z tajnej chodby a rovno sa hrnuli do miestnosti.

"To je ten chlapec!" Zakričal niekto, vstal a ukázal nenávisťne prstom na Thora. "To je ten, ktorý sa pokúsil otráviť kráľa!"

Okamžite sa k nemu zo všetkých strán začali predierať stráže. Thor nevedel, čo si počať. Na jednu stranu sa chcel otočiť a utekať, ale zároveň vedel, že sa týmto ľudom teraz musí postaviť a že sa musí zmieriť s kráľom. Takže sa namiesto úteku pripravil na stretnutie s niekoľkými strážnymi, ktorí už sa po ňom naťahovali. Krohn po jeho boku začal výhražne syčať.

Thor naraz pocítil vlnu tepla, stúpajúca jeho telom a svoju energiu, ktorá sa začala aktivovať. Bezmyšlienkovite zdvihol jednu ruku dlaňou k strážnym a namieril svoju silu proti nim.

Potom udivene sledoval, ako sa všetci zastavili uprostred kroku a ako primrznutý zostali stáť len jediný meter od neho. Jeho sila, čokoľvek bola zač, z neho teraz prúdila von a držala stráž v kliešťach.

"Ako sa opovažuješ sem vkročiť aj s tou svojou mágiou, chlapče!" Rokričal sa Brom, najvyšší z kráľových generálov a bleskurýchlo vytasil svoj meč. "To ti jeden pokus o zabitie nášho

kráľa nestačil?"

Brom vykročil s vytaseným mečom smerom k Thorovi, ale ten zrazu pocítil zmenu v toku svojej energie. Objavilo sa tam niečo nové, silnejšie než to, čo poznal predtým. Jednoducho zavrel oči a sústredil sa. Okamžite pocítil energiu Bromovho meča, jeho tvar, kov, z ktorého bol ukovaný a nejakým prazvláštnym spôsobom sa jeho energia zjednotila s mečom. Svojim vnútorným zrakom potom prikázal meču, aby sa zastavil.

Brom zamrzol na mieste a vydesene vyvalil oči.

"Argon!" Otočil Brom hlavu a kričal o poznanie menej sebavedomým hlasom. "Okamžite toto čarodejníctvo zastav! Zastav toho chlapca!"

Argon vystúpil z davu a pomaly si spustil kapucňu z hlavy na ramená. Potom sa na Thora planúcimi očami uprene zadíval.

"Nevidím žiadny dôvod, prečo by som ho mal zastavovať," povedal potom. "Neprišiel sem, aby ubližoval."

"Zbláznil si sa? Skoro zabil nášho kráľa!"

"To je to, čo si myslíš ty, " povedal Argon. "Ale nie to, čo vidím ja."

"Nechajte ho byť," ozval sa zatemnený, hlboký hlas.

Všetci sa otočili k MacGilovi, ktorý sa s ťažkosťami na posteli posadil. Malátne sa rozhliadol okolo. Rozprávanie pre neho bolo očividne krajne vysilujúce.

"Chcem s chlapcom hovoriť," povedal MacGil. "Osamote. Všetci von."

"Môj kráľ, " povedal Brom. "Naozaj myslíš, že je to

bezpečné? Len ty a ten chlapec osamote?"

Thora všetci necháte na pokoji," odpovedal MacGil. "A teraz nás nechajte. Všetci. Moju rodinu z toho nevynímajúč."

Miestnosť zahalilo zarazené ticho. Všetci sa po sebe vzájomne pozerali a očividne si neboli istí, či majú poslúchnuť. Thor stál ako primrznutý na svojom mieste a čakal, čo sa bude diať.

Jeden za druhým sa potom začali všetci, aj kráľovská rodina, trúsiť von z miestnosti. Dokonca aj Krohn nakoniec poslušne odišiel s Reeceom. Komnata, ktorá bola ešte pred niekoľkými málo momentmi preplnená na prasknutie, náhle zívava prázdnotou.

Dvere sa zavreli. Vo vzniknutom tichu tú ostali len Thor a MacGil. Bolo ťažké tomu uveriť. Vidieť kráľa takto bledého a v strašných bolestiach, zraňovalo Thora viac, než by to bol čakal. Nevedel prečo, ale mal pocit, ako by on sám ležal na tej posteli a umieral. Viac ako čokoľvek iné si želal, aby bol kráľ zase v poriadku.

"Pod' sem, môj chlapče, " povedal MacGil slabým chrapľavým hlasom, ktorý bol jednoduchým tieňom toho, čo od MacGila počúvali predtým.

Thor sklonil hlavu a ponáhlal sa ku kráľovej posteli, kde pokľakol. MacGil natiahol roztrasenú ruku, Thor ju uchopil a pobožkal.

Potom sa pozrel kráľovi do tváre a zbadal na jeho tvári slabý úsmev. Na svoje prekvapenie pocítil na vlastných lícach horúce slzy.

"Môj pane, " začal Thor unáhlene, pretože už nedokázal svoje slová držať vo vnútri, "Prosím, ver mi. Ja som ťa neotrúvil. Videl som celý ten plán vo svojom sne. Vďaka nejakej sile, ktorú sám dobre nepoznám. Jediné, čo som chcel, bolo varovať ťa. Prosím, musíš mi veriť ... "

MacGil zodvihol ruku a Thor okamžite zmĺkol.

"Mýlil som sa v tebe, " povedal kráľ. "Bolo potrebné, aby ma dobodal iný muž. Až potom mi došlo, že to nie si ty, kto mi usiluje o život. Ty si sa len snažil ma zachrániť. Odpusť mi. Bol si verný. Možno jediný verný člen celého dvora."

"Prial by som si, aby som sa mýlil, " povedal Thor. "Prial by som si, aby si bol v bezpečí. Aby moje sny boli len ilúzie a na teba nikto nespáchal žiadny atentát. Možno som sa predsa len mýlil. Možno to prežiješ."

MacGil ale pokrútil hlavou. "Môj čas nadišiel, " povedal Thorovi.

Chlapec prelgol. Dúfal, že to nie je pravda, ale cítil niečo iné.

"Vieš, kto urobil tú strašnú vec, môj pane?" Položil Thor konečne otázku, ktorá ho pálila od tej doby, kedy sa mu zdal ten sen. Nedokázal pochopiť, kto by mohol chcieť kráľa zabiť a prečo.

MacGil sa pozrel na strop a niekoľkokrát namáhavo zažmurkal.

"Videl som jeho tvár. Je to tvár, ktorú dobre poznám. Ale z nejakého dôvodu ju nedokážem priradiť ku konkrétnemu menu."

Potom sa otočil a pozrel na Thora.

"Na tom teraz nezáleží. Môj čas nadišiel. Nech to bolo jeho rukou, alebo snád' rukou niekoho iného, koniec bude rovnaký tak ako tak. Na čom teraz záleží ... " povedal a uchopil Thorovo zápästie silou, ktorá chlapca prekvapila, " je to, čo sa stane potom až odídem. Naše kráľovstvo zostane bez kráľa."

MacGil sa zadíval na Thora s vážnosťou, ktorej Thor vôbec nerozumel. Nechápal presne o čom to hovorí, alebo či to nie je zároveň aj požiadavka. Chcel sa opýtať, ale videl, ako ťažké pre kráľa je znovu chytiť dych a tak sa rozhodol ho v jeho reči neprerušovať.

"Argon o tebe hovoril pravdu, " povedal MacGil a pomaly uvoľnil zovretie. "Tvoj osud je ďaleko väčší ako ten môj."

Thor pri tých slovách pocítil mravčenie v celom tele. Jeho osud? Väčší ako kráľov? Už len predstava, že sa kráľ o ňom radil s Argonom bola viac, než by si kedy dokázal predstaviť. Čo mohla znamenať veta, že jeho osud je väčší ako MacGilov? Nezačal kráľ vo svojich posledných chvíľach blúzniť?

"Vybral som si ťa ... prijal som ťa do svojej rodiny z určitého dôvodu. Vieš aký je ten dôvod?"

Thor pokrútil hlavou a snažil sa nedať príliš okato najavo, ako veľmi ten dôvod chce poznať.

"Nerozumieš prečo som chcel, aby si tu so mnou v mojich posledných chvíľach bol iba ty sám?"

"Je mi ľúto, môj pane, " odpovedal Thor a znova pokrútil hlavou. "Ja neviem."

MacGil sa mdlo usmial a jeho oči sa začali zatvárať.

"Ďaleko odtiaľto, až za Divočinou, leží úžasný kraj. Je dokonca až za Krajinou drakov. Je to Krajina druidov. Odkiaľ pochádzala tvoja matka. Musíš sa tam vypraviť, aby si našiel odpovede."

Nato sa MacGilove oči široko otvorili. Kráľ na neho teraz pozeral s takou intenzitou, ktorá Thora takmer desila.

"Osud nášho kráľovstva na tom závisí," dodal. "Ty nie si ako ostatní. Si jedinečný. Pokiaľ úplne nepochopíš, kto si, toto kráľovstvo nikdy nezažije chvíľu oddychu."

MacGilove oči sa zavreli a jeho dych začal byť veľmi plytký. Kráľ lapal po každom novom nádychu. Zovretia jeho ruky okolo Thorovho zápästia bolo slabšie a slabšie, a Thor cítil, ako sa mu po tvári opäť kotúľajú slzy. V mysli mu vírilo všetko, čo kráľ práve povedal. Snažil sa svoje myšlienky aspoň trochu usporiadať, ale ťažko bol schopný sa sústrediť. Počul správne, čo kráľ hovoril?

MacGil začal niečo šepkať, ale bolo to tak potichu, že Thor takmer nerozumel. Naklonil sa preto bližšie a uhom sa takmer dotkol kráľových pier.

Kráľ naposledy mierne zdvihol hlavu a z posledných síl vydýchol:

"Pomsti ma."

Potom zrazu stuhol. Chvíľu tak ležal, načo sa jeho hlava pomaly naklonila do strany a s očami široko otvorenými dodýchal.

Bol mŕtvy.

"NIE!" Zakvílil Thor.

Jeho výkrik musel byť dostatočne silný, aby ho bolo počuť aj za dverami, pretože len o zlomok sekundy po tom sa dvere rozleteli dokorán a Thor počul, ako sa do miestnosti hrnú desiatky ľudí. Mal hmlistý pocit, že sa všade okolo neho zhromažďujú ostatní. Tlmene počul hradné zvony, ktoré temne a pomaly vyzváňali. Znova. A znova. Odbíjanie zvonov sa zlialo do jedného zvuku s tepom krvi v jeho vlastných spánkoch. Všetko sa ale zlievalo viac a viac. Za chvíľu už sa s ním celá miestnosť točila ako divoký vír.

Potom Thor stratil vedomie a bez akejkoľvek opory sa tvárou napred zrútil na kamennú podlahu.

KAPITOLA ŠIESTA

Náhly poryv vetra udrel Garetha do tváre a oči sa mu okamžite zaliali slzami, keď vzhliadol k jasnej žiare prvého vychádzajúceho slnka. Deň práve začínal a na najbližšom vrcholku Kolvijských útesov sa zhromaždili stovky členov kráľovskej rodiny, priateľov a ľudí blízkych dvoru, ktorí sa chceli zúčastniť na pohrebe. Hneď za nimi nasledovala armáda vojakov a ešte ďalej videl Gareth masy obyčajných ľudí, ktorí sa prišli aspoň z diaľky pozrieť na ceremónie. Smútok na ich tvárach nebol ani v najmenšom strojený. Jeho otec bol milovaný, to bolo viac než isté.

Gareth stál spolu so zvyškom najbližšej rodiny v polkruhu okolo tela svojho otca, ktoré bolo uložené v rakve, vedľa hrobky. Okolo lôžka jeho posledného odpočinku boli uviazané povrazy, čakajúce splniť svoj účel pri ukladaní kráľa na večný odpočinok. Argon stal pred všetkými, mal na sebe temne purpurovú róbu, ktorú používal len pre pohrebné rituály, a z jeho tváre, navyše ešte spolovice ukrytej pod kapucňou, sa nedali vyčítať ani tie najnepatrnejšie emócie. Gareth sa zúfalo snažil tú tvár skúmať a zistiť, ako veľa toho Argon vie. Vie Argon kto zabil Garethovho otca? Ak áno, povie o tom ostatným, alebo nechá osud, aby hral ďalej svoju rozohranú hru?

Ku Garethovej smole bol ten protivný chlapec Thor očistený od všetkej viny, pretože naozaj dosť dobre nemohol bodnúť kráľa

v jeho komnate, keď v rovnakom okamihu sedel zamknutý v cele podzemného žalára. Sám kráľ navyše pred svojou smrťou stačil vyhlásiť Thora za nevinného. To pochopiteľne Garethovu vec iba sťažovalo. Pri dvore už bola dokonca zvolaná rada, ktorá dostala za úlohu preskúmať každúčký detail okolo celej vraždy. Garethovo srdce divoko bilo, keď tu teraz stál s ostatnými, sledoval, ako je otcovo telo pomaly spúšťané pod zem a jediné, čo si prial, bolo vrhnúť sa do hrobu spolu s ním.

Bolo len otázkou času, kým stopy vyšetrovateľov nezavedú k Firthovi a akonáhle sa tak stane, Gareth sa potopí spolu s ním. Bude musieť konať čo najrýchlejšie, odvieť ich pozornosť iným smerom a prišpendliť vinu na niekoho iného. Tiež sa mu prehánali hlavou myšlienky o tom, či ho niekto z jeho najbližších podozrieva. Pristihol sa, že takmer paranoidne neustále skúma tváre okolo seba, ale nikdy nevidel ani náznak podozrenia. Vedľa neho stáli jeho bratia, Reece, Godfrey a Kendrick, ďalej potom sestra Gwendolyn a ich matka. Kráľovna tvár bola strhaná zármutkom a jej celkový vzhľad vypovedal o hlbokom otrase. Od otcovej smrti sa stala akoby iným človekom. Celé dni takmer neprehovorila. Donieslo sa mu, že vraj v okamihu, keď jej oznámili správu o atentáte, ju postihla nejaká forma paralýzy. Polovica jej tváre stuhla a keď teraz otvorila ústa a pokúšala sa hovoriť, slová vychádzali iba veľmi pomaly a ťažko.

Gareth si prezrel tváre členov kráľovskej rady, ktorí stáli za nimi. Najvyšší generál Brom spoločne s hlavou Légie Kolkom stáli vpredu a za nimi ostatní otcovi radcovia a úradníci. Všetci

svorne predstierali zármutok, ale Gareth vedel svoje. Dobre vedel, že všetkým týmto ľuďom, všetkým členom najvyššej rady, radcom, generálom a všetkým zhromaždeným šľachticom a lordom, ktorí stáli za nimi, to bolo v podstate jedno. Čo naopak dobre v ich tvárach čítal, boli nové ambície. Lačnosť po moci. Ako tak všetci klopii zrak za klesajúcimi márami s kráľom, Gareth dobre vedel, že premýšľajú iba o tom, kto by mohol byť tým ďalším, ktorý zasadne na trón.

Bola to napokon najvýraznejšia myšlienka, ktorá trápila aj Garetha samotného. Čo sa môže stať v dohre po tak chaotickom atentáte? Ak by sa mu podarilo uskutočniť to čisto a jednoducho, a zviest' vinu na niekoho iného, potom by Garethov plán prežil klinickú smrť a trón by pripadol jemu. Koniec koncov, on bol predsa prvorodeným legitímny synom. Jeho otec odovzdal následníctvo jeho sestre Gwendolyn, ale nikto iný ako kráľovskí potomkovia neboli tej rozprave prítomní a toto pranie nestačilo byť ratifikované. Gareth poznal najvyššiu radu a dobre vedel, ako vážne berú všetky nástupnícka pravidlá. Bez ratifikácie otcovho želania jeho sestra nebude môcť nastúpiť na trón.

Čo by opäť viedlo k nemu. Ak by celý nástupnícky proces nabral tento smer - a Gareth si bol istý, že by sa tak stalo - potom by trón isto iste pripadol jemu. Tak hovorilo právo.

Jeho súrodenci by sa tomu bránili, o tom tiež nemal najmenšie pochybnosti. Odvolávali by sa na onú rozpravu s otcom a najskôr by trvali na zverení vlády Gwendolyn. Kendrick by sa pravdepodobne nepokúsil strhnúť vládu sám pre seba. Na to bol

príliš čestný. Godfreyemu bolo všetko jedno. Reece bol príliš mladý. Gwendolyn bola teda jedinou viditeľnou hrozbou. Aj tak bol ale Gareth optimista, nemyslel si, že by rada bola pripravená na vládu ženy, navyše vlastne skôr nástročnému dievčaťa. A bez ratifikácie od kráľa mali perfektnú príležitosť ju z nástupníctva vylúčiť.

Lenže potom tu bol ešte jeden problém, a ten sa volal Kendrick. Koniec koncov, Garetha všetci svorne nemali radi, kdežto Kendrick bol milovaný ako medzi vojskom, tak aj medzi obyčajnými poddanými. Vďaka týmto skutočnostiam sa muselo počítať so šancou, že sa rada rozhodne zveriť trón Kendrickovi, aj keď by o neho on sám nikdy neusiloval. Čím skôr sa Gareth dostane k moci, tým skôr bude môcť zlikvidovať Kendrickov vplyv.

Gareth náhle ucítil ako ho čosi ťahá za ruku. Pozrel sa a zistil, že ju ťahá lano upevnené k otcovej rakve, a že už dávno začalo spúšťanie do hrobu. Poobzeral sa okolo a videl všetky svoje súrodencov, z ktorých každý zvieral jeden taký povraz a pomaly spúšťali otca pod zem. Garethov koniec bol teraz naklonený príliš vysoko. Musel si prehodiť ruky a po určitú chvíľu púšťať lano oveľa rýchlejšie ako ostatné, aby vyrovnal stratu. Osud sa mu vysmieval aj teraz. Ani v momente otcovej smrti mu nebol Gareth schopný plne a riadne slúžiť.

Ozvali sa vzdialené zvony. Argon predstúpil do centra pozornosti a zdvihol dlaň a prehovoril.

"Itso ominus domi ko resepia..."

Bola to pôvodná a dnes už bežne nepoužívaná reč Prsteňa. Reč dávnych kráľov, ktorú používali jeho predkovia po tisíc rokov. Reč, ktorú Garetha od útleho veku učili všetci jeho učitelia, aby ju raz mohol použiť až zasadne na trón ako nástupca.

Argon sa z ničoho nič zastavil, vzhliadol a zadíval sa priamo na Garetha. Po princovom chrbte okamžite prebehla vlna mravenčenia, keď ho Argonove žiarivé oči začali podrobne skúmať. Garethova tvár sa zaliala červeňou, keď premýšľal, či to vidia aj ostatní a či chápu o čo tu práve ide. Z toho pohľadu mohol jasne vyčítať, že Argon dobre o vie o jeho zapojení do atentátu. Ale Argon vždy zostával tajomný, rovnako ako vždy odmietal nechať sa zatiahnuť do machinácií bežných ľudských osudov. Zostane mlčať?

"Kráľ MacGil bol dobrým vladárom, skutočným kráľom," povedal potom Argon hlbokým, akoby nadpozemským hlasom.

"Robil česť svojim kráľovským predkom a obohatil a posilnil toto kráľovstvo viac, než ktorýkoľvek kráľ pred ním. Jeho život mu bol odobratý predčasne a Boh to vie. Aj tak po sebe však zanechal bohatý odkaz. Teraz je na nás, aby sme jeho odkaz dovedli do konca.

Argon sa odmlčal.

"Naše kráľovstvo Prsteňa je zo všetkých strán obklopené zlovestnými hrozbami. Za Kaňonom, ktorý stráži iba náš energetický štít, žijú národy barbarov a príšer, ktoré by nás okamžite roztrhali na kusy, keby mohli. Vnútri Prsteňa, na druhej strane Vysočiny, sa rozkladá územie klanu, ktorý nám tiež

neustále škodí. My teraz žijeme v časoch nepoznaného mieru a prosperity, ale naša bezpečnosť je pominuteľná.

Prečo si bohovia povolali najlepšieho z nás v jeho najlepších rokoch - nášho dobrého a múdreho kráľa? Prečo bolo jeho osudom, aby bol takto zavraždený? Všetci sme obyčajné bábky, pešiaci vo veľkej hre osudu. Aj v okamihu, keď sa nachádzame na vrchole našej moci, môžeme vzápätí skončiť pod zemou. Otázka, s ktorou musíme zápasiť nezná o čo by sme mali usilovať - ale kým by sme sa mali snažiť stať.

Argon sklonil hlavu. Garethove dlane pálili od povrazu. Posledné kráľovo lôžko teraz s tupým úderom dosadlo na dno hlbokkej hrobky.

"NIE!" Ozval sa výkrik.

Bola to Gwendolyn. Hystericky sa zrazu rozbehla na okraj hrobu, ako keby snád' chcela skočiť dovnútra. Reece sa rozbehol za ňou, chytil ju a strhol späť. Kendrick tiež pribehol na pomoc.

Gareth s ňou ale nemal najmenší súcit, naopak, mal z nej strach. Ak si priala skončiť tiež pod zemou, mohol to celkom dobre zariadiť.

Áno, no iste, to mohol.

*

Thor stál len kúsok od rakvy kráľa MacGila, keď ho spúšťali pod zem a bol tým pohľadom ohromený. Kráľ si pre svoj večný odpočinok vybral najvyššie pohorie v kráľovstve, vznešené a majestátne Kolvijské útesy, ktorých najvyššie vrcholky boli po väčšinu roka zahalené v mrakoch. Oblaky boli teraz ľahko

zafarbené náznakmi oranžovej, zelenej, žltej a ružovej farby, ktoré vytváralo prvé vychádzajúce slnko. Od rána bolo ale všetko zahalené hmlou, ktorá sa nezdala, že by sa chcela dvíhať. Pôsobilo to, ako keby sa celé kráľovstvo oblieklo do smútočného rúcha. Krohn, stojaci vedľa neho, zakvičal.

Vysoko nad nimi sa ozval ďalší zvuk a keď sa za ním Thor obzrel, spoznal Estopheles, ktorá krúžila nad ich hlavami a hľadela na pohreb. Thor bol stále otrasený zo všetkých tých udalostí, ktoré sa odohrali počas posledných dní. Teraz tu stál uprostred kráľovskej rodiny a zúčastnil sa pohrebu muža, ktorého si tak rýchlo zamiloval ako vlastného otca. Zdalo sa to nemožné. Vlastne ani nemal šancu sa s ním poriadne zoznámiť, napriek tomu k nemu od začiatku cítil viac než len rešpekt k vlastnému kráľovi a viac ako ku svojmu skutočnému otcovi. A teraz mu ho zobrali. Viac ako na čokoľvek iné tiež Thor nedokázal prestať myslieť na kráľove posledné slová:

Ty nie si ako ostatní. Si zvláštny. Kým neporozumieš tomu, kým si, toto kráľovstvo nikdy nespozná chvíle oddychu.

Čo tým kráľ myslel? Kto teda vlastne je? A prečo by mal byť zvláštny? Ako to všetko mohol kráľ vedieť? A čo má osud kráľovstva spoločného s niekým ako je on? Neblúznil kráľ, keď mu o tom rozprával?

Ďaleko odtiaľto je úžasná krajina. Leží až za Impériom. Dokonca až za Krajinou drakov. Je to Krajina Druidov. Tam odtiaľ pochádza tvoja matka. Musíš sa tam vypraviť a hľadať odpovede.

Ako mohol MacGil vedieť o Thorovej matke? Ako mohol vedieť, kde žila? A aké odpovede by mu mohla dať? Thor si vždy myslel, že je jeho matka mŕtva a myšlienka, že by niekde mohla byť nažive, ho naplňovala nadšením. Viac ako kedykoľvek predtým cítil túžbu sa za ňou vydať a pokúsiť sa ju nájsť. Nájsť odpovede a konečne odhaliť tajomstvo kým je a prečo je iný ako ostatní.

Keď sa rozozvučali zvony a MacGilovo telo začalo klesať pod zem, Thor premýšľal o krutých hrách osudu. Prečo mu bolo umožnené vidieť budúcnosť, v ktorej bude tento skvelý muž zavraždený, a napriek tomu nebolo možné s tým čokoľvek urobiť? V kútiku duše si prial, aby nikdy ono videnie nemal, aby nikdy nedokázal vidieť dopredu veci, ktoré sa ešte len majú stať. Prial si, aby mohol byť len nevinným okolostojacim, rovnako ako všetci ostatní, a jednoducho sa len jedného dňa ráno prebudiť a zistiť, že kráľ je mŕtvy. Teraz mal ale namiesto toho pocit, že bol priamym účastníkom tej udalosti. A cítil vinu, že sa mu nepodarilo urobiť viac, aby tomu zabránil.

Thor tiež premýšľal o tom, čo sa stane s kráľovstvom teraz. Nemalo predsa kráľa. Kto bude vládnuť? Bude to, ako si všetci mysleli, Gareth? Thor si len ťažko dokázal predstaviť horší variant.

Potom si prezrel tváre všetkých zhromaždených a najmä strnulej tváre urodzených lordov, ktorí sa sem zišli zo všetkých kútov kráľovstva. Vedel, že sú to všetko mocní muži a z toho, čo mu povedal Reece, vedel aj o ich hlade po moci. Nemohol si pomôcť, aby nepremýšľal, kto z nich by mohol

byť tým vrahom. Podľa ich tváří to mohol byť ktorýkoľvek z nich. Všetci čoskoro začnú tvrdohlavo súperiť o moc. Bude nakoniec kráľovstvo roztrhnuté na kusy? Budú sa armády týchto lordov biť medzi sebou? A ako to ovplyvní jeho vlastný osud? Čo sa stane s Légiou? Bude rozpustená? Bude kráľovská armáda rozpustená? Vzbúria sa Strieborní rytieri ak bude Gareth korunovaný kráľom?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.